

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1982-1983

24 FEBRUARI 1983

WETSONTWERP

betreffende het verstrekken van sterke drank voor
gebruik ter plaatse
en betreffende het vergunningsrecht

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De Regering heeft de eer bijgaand wetsontwerp aan uw
beraadslaging voor te leggen.

INLEIDENDE BESCHOUWINGEN

De uit de periode na de eerste wereldoorlog stammende wet Vandervelde is een schoolvoorbeeld van de geleidelijke verandering van een goede, aan de toenmalige tijdsgeslacht aangepaste wetgeving, in een anachronistische verbodswetgeving, anachronistisch omdat de levensomstandigheden, de zeden en de morele waarden thans ongetwijfeld verschillend zijn van die bij het begin van deze eeuw.

Doordat zij nog maar in geringe mate wordt nageleefd, is die wet zelfs schadelijk zowel voor de veiligheid van hen voor wier fysieke en morele bescherming zij was bedoeld als voor het gezag van de wet in het algemeen. Dat gezag wordt ondermijnd als een Staat zijn meest gewichtige normen, namelijk de strafrechtelijke normen, jarenlang openlijk laat overtreden. In zulke gevallen moeten die normen worden opgeheven ofwel moet de overtreding ervan daadwerkelijk worden bestreden. Het is nochtans reeds lang dat de opeenvolgende Belgische regeringen niet meer systematisch hebben willen optreden tegen de overtredingen van het verbod alcohol te schenken, weze het in een restaurant of zelfs in een café. Die stilaan gegroeide en nu vrij algemeen geworden niet-toepassing van de wet moet voor de wetgever een teken zijn om de wetgeving aan te passen, d.w.z. deze wet af te schaffen en te vervangen door een modernere reglementering.

Chambre des Représentants

SESSION 1982-1983

24 FÉVRIER 1983

PROJET DE LOI

sur le débit
de boissons spiritueuses
et sur la taxe de patente

EXPOSE DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

Le Gouvernement a l'honneur de soumettre à votre approbation le projet de loi ci-joint.

CONSIDERATIONS PRELIMINAIRES

La loi Vandervelde, qui date de la période d'après la première guerre mondiale, offre un exemple parfait de mutation progressive d'une loi adaptée à l'esprit de l'époque en une législation prohibitive anachronique, anachronique parce que les conditions de vie, les mœurs et les valeurs morales sont actuellement sans aucun doute différentes de ce qu'elles étaient au début de ce siècle.

Du fait qu'elle n'est respectée que dans une faible mesure, cette loi est même nuisible tant pour la sécurité et pour la protection morale et physique de ceux auxquels elle était destinée que pour l'autorité de la loi en général. Celle-ci souffre de ce qu'un Etat, des années durant, laisse enfreindre ouvertement ses normes les plus solennelles, qui sont les normes pénales. Il faut alors mettre fin, ou à ces normes ou à la pratique qu'elles condamnent. Or, depuis longtemps, les gouvernements belges successifs n'ont pas voulu sévir systématiquement contre les infractions à l'interdiction de servir de l'alcool, soit dans un restaurant ou même dans un café. Cette non-application de la loi qui s'est développée peu à peu et qui est maintenant généralisée doit conduire le législateur à adapter la législation, c'est-à-dire à abroger cette loi et à la remplacer par une réglementation plus moderne.

Het alcoholmisbruik is een kwaal die de wetgever steeds blijft bestrijden door allerlei wetgevende maatregelen, zoals die betreffende het verkeer en de openbare dronkenschap. Bij ervaring weet men echter dat een volledig verbod een ergere remedie is dan de kwaal omdat het voornaamste gevolg ervan is — zie maar naar de Verenigde Staten — dat het alcoholgebruik niet vermindert, maar dat het clandestien gebeurt en bijgevolg een gevaar betekent zowel voor de morele als voor de fysieke gezondheid. Dit is des te stringenter voor België omdat de bevolking steeds minder een verbod, dat in de buurlanden onbekend is, ernstig opneemt.

De wetgever kan zich niet veroorloven in eenzelfde materie tweemaal de vergissing te begaan door een regel uit te vaardigen die niet zou worden nageleefd. Het verstrekken van alcohol kan niet te worden gestopt, doch wel in banen te worden geleid. Alleen door een versoepeling door te voeren zal men werkelijk kunnen eisen dat sommige dwingende voorschriften worden geëerbiedigd.

Het zou trouwens huichelachtig zijn te beweren dat die gedeeltelijke liberalisering zou leiden tot een uitbreiding van het alcoholisme, dat ze de criminaliteit zou doen toenemen of zou schaden aan de verkeersveiligheid; inderdaad, zulke redenering zou ervan uitgaan dat het huidig volledig verbod thans stipt wordt nageleefd — terwijl iedereen wel beter weet — en dat alcoholisme niets te maken heeft met het drinken van bier of wijn, waarvan niemand het gebruik wil verbieden.

Het geringe aantal dwingende voorschriften waarop het gewicht van de wet moet worden toegespitst — en voortaan met het vaste voornemen ze werkelijk te doen naleven — hebben voornamelijk een dubbele doelstelling: bepaalde hogere morele eisen en de fiscaliteit. Deze laatste doelstelling is geenszins immoreel, in tegenstelling met wat soms wordt beweerd. Immoreel vanwege de Staat zou zijn het alcoholgebruik in stand te houden om belastingen te kunnen innen. In het ontwerp wordt louter uitgegaan van de idee dat het gebruik van alcohol — weliswaar niet wenselijk, maar in grote mate onvermijdelijk — zonder bezwaar kan worden belast, wat het gebruik in een zekere mate zal afremmen en voorts de openbare financiën ten goede zal komen. Het bedrag van het vergunningsrecht kan trouwens later worden aangepast in functie van de waargenomen effecten.

Daar de sterke dranken meestal verstrekt zullen worden in drankgelegenheden waar men reeds gegiste dranken serveert, is dit ontwerp in zeer ruime mate geïnspireerd door de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken, gecoördineerd op 3 april 1953, gewijzigd bij de wet van 6 juli 1967.

De nieuwe wetgeving zal aan elke houder van een drankgelegenheid de mogelijkheid bieden om sterke dranken te verstrekken. Het spreekt dan ook vanzelf dat overtredingen van die nieuwe wetgeving, en inzonderheid het verstrekken van sterke drank zonder vergunning, ten strengste bestraft zullen worden.

ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 1

Er wordt een definitie gegeven van allerlei begrippen die in de volgende artikelen aan bod komen, met name drankgelegenheid, houder van een drankgelegenheid, occasionele drankgelegenheid, reizende drankgelegenheid, sterke drank, plaatsen en localiteiten die behoren tot een drankgelegenheid, werkelijke en vermoedelijke huurwaarde.

L'abus de l'alcool est un mal que le législateur continue de combattre par diverses dispositions relatives, par exemple, à la circulation ou à l'ivresse publique. Par expérience, on sait qu'une prohibition absolue est un remède pire que le mal parce que, au lieu d'avoir pour effet principal de réduire la consommation d'alcool — voyez ce qui s'est passé aux Etats-Unis — elle lui ferait prendre une forme clandestine et, par conséquent, constituerait un danger pour la santé morale comme pour la santé physique. Il en est ainsi d'autant plus en Belgique que la population y a de plus en plus de mal à prendre au sérieux une prohibition que les pays voisins ignorent.

Le législateur se doit de ne pas commettre deux fois dans une même matière l'erreur d'édicter une règle qui ne serait pas respectée. Il n'est pas possible que le débit de l'alcool soit arrêté, mais il y a lieu de le canaliser. C'est à la condition de le libérer en partie que l'on pourra exiger efficacement le respect de certaines contraintes.

Il serait d'ailleurs hypocrite de soutenir que cette libération partielle risque de répandre l'alcoolisme, d'accroître la criminalité et de nuire à la sécurité routière; en effet, ce serait là raisonner comme si la prohibition totale d'aujourd'hui était respectée dans une mesure importante, ce que tout le monde sait n'être pas vrai, et comme si l'alcoolisme était étranger à la consommation de bière et de vin, consommation que nul ne veut interdire.

Les contraintes limitées sur lesquelles il faudrait concentrer l'effort de la loi, et cette fois en exigeant réellement qu'elles soient respectées, visent un double objectif: certaines exigences morales majeures et la fiscalité. Ce dernier objectif n'a rien d'immoral, contrairement à ce que l'on a parfois soutenu. Ce qui serait immoral de la part de l'Etat, ce serait d'entretenir l'usage de consommer l'alcool afin de percevoir des taxes. Mais le projet ne propose rien d'autre qu'une application de l'idée que la consommation d'alcool, en grande partie inévitable, sans être souhaitable, peut sans dommage faire l'objet de taxes puisque celles-ci, ou bien la décourageront dans une certaine mesure, ou bien amélioreront les finances de l'Etat. Le taux de ces taxes pourra d'ailleurs varier dans l'avenir en fonction des effets observés.

Comme les boissons spiritueuses seront le plus souvent servies dans les débits où l'on sert déjà des boissons fermentées, le projet s'inspire dans une très large mesure des dispositions légales concernant les débits de boissons fermentées, coordonnées le 3 avril 1953, modifiées par la loi du 6 juillet 1967.

La nouvelle législation permettra à chaque débitant de servir des boissons spiritueuses. Dès lors, il va de soi que les infractions à cette nouvelle législation, et notamment le fait de servir des boissons spiritueuses sans être titulaire de la patente, seront sévèrement sanctionnées.

COMMENTAIRE ARTICLE PAR ARTICLE

Article 1

Une définition est donnée des différentes notions qui figurent dans les articles suivants, notamment les notions de débit, de débitant, de débit occasionnel, de débit ambulant, de boisson spiritueuse, d'endroits et locaux affectés au débit, de valeur locative réelle et de valeur locative présumée.

Art. 2

Het verkopen, het aanbieden, zelfs gratis, in welke hoeveelheid ook, van sterke drank voor gebruik ter plaatse en het laten gebruiken van zodanige drank, in een drankgelegenheid, zijn verboden aan wie niet in het bezit is van de vereiste vergunning.

Luidens de tekst is verboden « het laten gebruiken » van wat niet mag worden verkocht of aangeboden. Zulks betekent dat de houder van een drankgelegenheid niet kan worden gestraft als zijn waakzaamheid op onweerlegbare wijze werd verschalkt; het gaat hier om een algemeen beginsel van het strafrecht. Hij zal zich echter niet kunnen verschonen door er zich eenvoudig op te beroepen dat wanneer iemand bij hem sterke drank verbruikt, zulks niet bewijst dat hij die heeft verkocht of aangeboden.

De vergunning wordt verleend door de Minister van Financiën.

Art. 3

In § 1 worden de formaliteiten bepaald die moeten worden vervuld bij het aanvragen van de vergunning.

De verklaring van hygiëne wat betreft de drankgelegenheid en de verklaring van zedelijkheid wat betreft de houder van de drankgelegenheid en van de bij hem inwonende personen die aan de exploitatie zouden kunnen deelnemen, zullen niet meer worden geëist indien blijkt dat die verklaringen vroeger reeds werden ingediend in het kader van de gecoördineerde wetbepalingen inzake de slijterijen van geïstigde dranken.

De specifieke formaliteiten te vervullen wanneer de drankgelegenheid wordt geëxploiteerd door bemiddeling van een lasthebber, wanneer de houder of lasthebber een rechtspersoon is of wanneer de houder een feitelijke vereniging is, zijn respectievelijk opgenomen in de §§ 2, 3 en 4.

Art. 4

Die bepalingen regelen de procedure inzake beroep tegen de weigering tot aflevering of tegen het niet afgeven van de verklaringen bedoeld in artikel 3.

Art. 5

Het in dit artikel geformuleerde verbod heeft hoofdzakelijk tot doel te beletten dat de houder van een drankgelegenheid die geen vergunning bezit — zonder dat daarom werkelijk sterke dranken worden geschonken — een reclame zou veroorloven die enerzijds bedrieglijk is voor de gebruiker en anderzijds oneerlijk tegenover zijn concurrenten.

Art. 6

In geval aan een drankgelegenheid, waarvoor een vergunning is afgeleverd, veranderingen worden aangebracht moeten die veranderingen worden aangegeven volgens de hier bepaalde modaliteiten.

Het fiscale gevolg wordt geregeld in artikel 15.

Art. 7

Elke verandering van lasthebber moet van te voren schriftelijk worden aangegeven, waarbij de verklaringen moeten worden gevoegd in artikel 3, §§ 2 of 3, naar gelang het geval.

Art. 2

La vente, l'offre, même à titre gratuit, par quelque quantité que ce soit, de boissons spiritueuses à consommer sur place et le fait de laisser consommer de telles boissons dans un débit, sont interdits à qui n'est pas titulaire de la patente requise.

Le texte interdit de « laisser consommer » ce qu'il interdit de vendre ou d'offrir. Ces termes ne permettent pas de punir le débitant si sa vigilance était trompée de façon invincible; c'est là un principe général de droit pénal. Mais ils ne lui permettent pas d'échapper en alléguant simplement que si quelqu'un consomme chez lui des boissons spiritueuses, cela ne prouve pas qu'il les ait vendues ou offertes.

La patente est délivrée par le Ministre des Finances.

Art. 3

Au § 1er sont prévues les formalités qui doivent être accomplies lors de la demande de la patente.

Les certificats d'hygiène, pour ce qui concerne le débit, et de moralité, pour ce qui concerne le débitant et les personnes habitant avec lui qui pourraient participer à l'exploitation du débit, ne devront plus être produits s'il apparaît que ces certificats ont été fournis dans le cadre des dispositions légales coordonnées concernant les débits de boissons fermentées.

Les formalités spécifiques à accomplir lorsque le débit est exploité par l'intermédiaire d'un mandataire, quand le débitant ou le mandataire est une personne morale ou quand le débitant est une association de fait, sont énumérées respectivement au §§ 2, 3 et 4.

Art. 4

Ces dispositions règlent la procédure en matière de recours contre le refus de délivrance ou contre la non-délivrance des certificats visés à l'article 3.

Art. 5

L'interdiction formulée dans cet article vise essentiellement à empêcher qu'un débitant non titulaire de la patente puisse — sans pour autant servir effectivement des boissons spiritueuses — se permettre une publicité à la fois trompeuse pour le consommateur et déloyale envers ses concurrents.

Art. 6

Au cas où des changements sont apportés à un débit de boissons pour lequel une patente est délivrée, ces changements doivent être déclarés suivant les modalités ici prévues.

La suite fiscale de ce changement est réglée à l'article 15.

Art. 7

Chaque changement de mandataire doit faire l'objet d'une déclaration écrite préalable, laquelle doit être accompagnée des certificats prévus à l'article 3, §§ 2 ou 3 selon le cas.

Art. 8

Het verbod voor houders van een drankgelegenheid, die geen vergunning bezitten, om sterke drangen voorhanden te hebben in hun inrichting of in de belendende woning heeft tot doel het clandestien verstrekken van die drank tegen te gaan.

Het onderscheid dat wordt gemaakt tussen, enerzijds, plaatsen en lokaliteiten waar verbruikers toegang hebben en, anderzijds, de overige gedeelten van de inrichting alsmede de belendende woning beoogt een afzonderlijke bestraffing van die overtredingen (respectievelijk artikel 25, § 2, en artikel 26, § 1, 1°).

Art. 9

De verbodsbepalingen opgenomen in onderhavig artikel zijn ingegeven door de zorg om de openbare en verkeersveiligheid.

Het is verboden sterke dranken te verstrekken, zelfs gratis, in drankgelegenheden ingericht op de openbare weg of gelegenheden op het domein van een autoweg.

Dit verbod geldt niet voor terrassen die een aanhorigheid zijn van de inrichting waarvoor de vergunning is verleend.

Het verbod geldt eveneens voor drankgelegenheden geopend ter gelegenheid van openbare manifestaties zoals sportieve, politieke en culturele manifestaties behoudens speciale machtiging van het college van Burgemeester en schepenen. Tegen de weigering om die machtiging te verlenen of tegen het niet nemen van een beslissing door het college kan beroep worden ingesteld volgens de hier bepaalde modaliteiten.

Art. 10

De Koning stelt de eisen waaraan een drankgelegenheid moet voldoen uit een oogpunt van de hygiëne en de openbare zedelijkheid.

Dat is een minimumregeling die door de gemeenteverheid kan worden verscherpt of uitgebreid.

Art. 11

Aan personen die het vergunningsrecht niet volledig hebben betaald, die bepaalde veroordelingen hebben opgelopen of die onbekwaam zijn in rechte, is het verboden houder te zijn van een drankgelegenheid voor ter plaatse te gebruiken sterke drank.

Dat verbod geldt ook ten aanzien van personen die op enigerlei wijze, b.v. door dranken te serveren, deelnemen aan de exploitatie van een dergelijke drankgelegenheid indien zij bepaalde veroordelingen hebben opgelopen.

Art. 12

Wanneer een rechtspersoon of een orgaan ervan zich bevindt in een van de gevallen van artikel 11, geldt het verbod eveneens voor die rechtspersoon.

Art. 13

Dit artikel beoogt in het bijzonder de minderjarigen van minder dan achttien jaar te beschermen door het verbieden :

— van het verstrekken, zelfs gratis, van sterke drank voor gebruik ter plaatse in een drankgelegenheid;

— van de verkoop van mee te nemen sterke dranken in om het even welke plaats (drankgelegenheid, winkel, warenhuis enz...).

Art. 8

L'interdiction pour les débiteurs qui ne possèdent pas la patente de détenir des boissons spiritueuses dans leur établissement ou dans l'habitation y attenante a pour but de combattre le débit clandestin de telles boissons.

La distinction qui est faite, d'une part, entre les endroits et locaux où sont admis les consommateurs et, d'autre part, les autres parties de l'établissement ainsi que l'habitation y attenante vise à permettre une application distincte des pénalités (respectivement article 25, § 2, et article 26, § 1er, 1°).

Art. 9

Les interdictions mentionnées dans cet article sont inspirées par le souci de protéger la sécurité publique et la sécurité routière.

Il est interdit de servir des boissons spiritueuses, même gratuitement, dans les débits de boissons installés sur la voie publique ou sur le domaine des autoroutes.

Cette interdiction ne s'applique pas aux terrasses faisant partie intégrante d'un établissement pourvu d'une patente.

L'interdiction vise également les débits ouverts à l'occasion de manifestations publiques telles que les manifestations sportives, politiques ou culturelles, sauf autorisation spéciale du collège des bourgmestre et échevins. Il existe un recours contre le refus d'autorisation ou contre l'absence de décision du collège, recours qui doit être introduit suivant les modalités ici prévues.

Art. 10

Le Roi fixe les conditions à réunir pour tout débit dans l'intérêt de la salubrité et de la moralité publique.

Celles-ci constituent un minimum de réglementation que les autorités communales peuvent renforcer ou étendre.

Art. 11

Il est interdit d'être débiteur de boissons spiritueuses à consommer sur place aux personnes qui n'ont pas acquitté la totalité de la taxe de patente, qui ont subi certaines condamnations ou qui sont juridiquement incapables.

Cette interdiction s'applique également aux personnes qui participent d'une manière quelconque à l'exploitation d'un débit, par exemple en servant des boissons, quand ces personnes ont subi certaines condamnations.

Art. 12

Si une personne morale ou l'un de ses organes se trouve dans l'un des cas prévus à l'article 11, l'interdiction vise également cette personne morale.

Art. 13

Cet article vise en particulier la protection des mineurs de moins de dix-huit ans en interdisant :

— le fait de servir, même à titre gratuit, des boissons spiritueuses à consommer sur place dans un débit de boissons;

— la vente, en quelque endroit que ce soit (débit, magasin, etc...), de boissons spiritueuses à emporter.

Art. 14

§ 1. Het vergunningsrecht is een jaarlijks ondeelbaar recht behoudens de uitzondering voorzien in § 2.

Die belasting wordt procentueel geheven op de huurwaarde van de drankgelegenheid. Dat begrip legt zeer goed het verband tussen het bedrag van de verschuldigde belasting en de winst die geacht wordt uit de exploitatie van de drankgelegenheid te kunnen worden getrokken. Bovendien gaat het hier om dezelfde maatstaf als die welke voorkomt inzake slijterijen van gegiste dranken zodat zowel de betrokken ambtenaren als een ruim deel van de potentiële vergunningshouders ermee vertrouwd zijn.

Om die belasting binnen redelijke perken te houden zijn er, rekening houdend met de verscheidenheid aan huurwaarden in het land, minima bedragen en een maximum bedrag voorzien.

§ 2. Afwijking aan het principe van ondeelbaarheid van de belasting wordt hier voorzien wanneer de houder van een drankgelegenheid de exploitatie van zijn drankgelegenheid voor de eerste maal aanvangt in de loop van het jaar.

Het is evenwel zo dat die beschikking niet van toepassing is wanneer de houder van een bestaande drankgelegenheid de vergunning aanvraagt in de loop van het kalenderjaar; in dat geval is het recht verschuldigd voor het gehele jaar.

§ 3. Het vergunningsrecht is vastgesteld op een forfaitair jaarlijks bedrag voor reizende drankgelegenheden en op een forfaitair bedrag per exploitatiedag voor occasionele drankgelegenheden.

Zoals inzake openingsbelasting wordt ook hier voorzien in een passende regeling voor reizende drankgelegenheden en voor occasionele drankgelegenheden.

§ 4. Het bepaalde in § 4 moet voorkomen dat voor eenzelfde inrichting waarvan de exploitatie niet werd onderbroken, tweemaal de betaling van het vergunningsrecht wordt gevorderd voor hetzelfde jaar.

Art. 15

De veranderingen aangebracht aan een drankgelegenheid waarvoor een vergunning werd afgeleverd hebben op fiscaal vlak slechts gevolg met ingang van 1 januari van het jaar dat volgt op het jaar waarin de veranderingswerken werden voltooid. Dat fiscale gevolg kan zowel een vermindering als een verhoging van het vergunningsrecht inhouden.

Het begrip veranderingswerken moet in de ruimste zin worden geïnterpreteerd en omvat alle handelingen die wijzigingen brengen aan de drankgelegenheid.

Art. 16

De hoofdcontroleur der accijnzen over het gebied, waarin de drankgelegenheid is gevestigd, onderzoekt en verifieert de aangiften tot het bekomen van een vergunning en de aangiften van verandering.

Die ambtenaar bepaalt de vermoedelijke huurwaarde volgens wel omschreven criteria en hij moet vooraf het advies inwinnen van een deskundige van het gemeentebestuur om een hogere vermoedelijke huurwaarde te kunnen vaststellen dan die vermeld op de aangifte. Die procedure stemt overeen met die inzake openingsbelasting.

Art. 14

§ 1er. La taxe de patente est une taxe annuelle indivisible à l'exception de ce qui est prévu au § 2.

Cette taxe est calculée selon un pourcentage de la valeur locative du débit. Cette notion permet d'assurer au mieux la relation entre le montant de la taxe due et le profit que le débitant compte retirer de l'exploitation du débit. En outre, il s'agit du même critère que celui prévu dans les dispositions légales coordonnées concernant les débits de boissons fermentées, de manière à ce qu'il soit connu tant des fonctionnaires concernés que de la majeure partie des titulaires potentiels de la patente.

Pour éviter de tomber dans les extrêmes, compte tenu de la diversité des valeurs locatives dans le pays, le projet prévoit des montants minima et un montant maximum.

§ 2. Il est dérogé au principe de l'indivisibilité de la taxe lorsque le débitant commence pour la première fois l'exploitation de son débit en cours d'année.

Il est toutefois entendu que cette disposition ne s'applique pas dans le cas où l'exploitant d'un débit existant demande la patente en cours d'année; dans ce cas, la taxe est due pour l'année entière.

§ 3. La taxe de patente est fixée à un montant annuel forfaitaire pour les débits ambulants et à un montant forfaitaire par jour d'exploitation pour les débits occasionnels.

Comme en matière de taxe d'ouverture, il est prévu une réglementation appropriée pour les débits ambulants et pour les débits occasionnels.

§ 4. Ces dispositions visent à éviter que, pour un même établissement dont l'exploitation n'a pas été interrompue, le paiement de la taxe de patente soit exigé deux fois pour la même année.

Art. 15

Les changements apportés à un débit pour lequel une patente a été délivrée n'entraînent des conséquences fiscales éventuelles qu'à partir du 1er janvier de l'année qui suit celle au cours de laquelle les travaux de changement ont été achevés. Cette conséquence fiscale peut consister aussi bien en une diminution qu'en une augmentation de la taxe de patente.

La notion de travaux de changement doit être interprétée dans le sens le plus large et s'étend à tout acte apportant des modifications au débit.

Art. 16

Le contrôleur en chef des accises dans le ressort duquel le débit de boissons est situé, examine et vérifie les déclarations pour l'obtention de la patente ainsi que les déclarations de changement.

Ce fonctionnaire fixe la valeur locative présumée suivant des critères bien déterminés et doit au préalable prendre l'avis d'un indicateur-expert désigné par l'administration communale pour pouvoir fixer une valeur locative présumée plus élevée que celle déclarée. Cette procédure concorde avec celle qui existe en matière de taxe d'ouverture.

Art. 17

De betaling van het vergunningsrecht geschiedt voor de eerste maal bij het indienen van de aangifte en vervolgens in de tweede helft van de maand januari van het jaar waarvoor het verschuldigd is.

Elk aanvullend recht moet worden betaald binnen de tien dagen na kennisgeving ervan en een bezwaarschrift schort de opvorderbaarheid niet op.

Bij niet-tijdige betaling wordt een interest gevorderd tegen het percent en volgens de regels toepasselijk inzake accijnzen.

Art. 18 en 19

Die bepalingen regelen de procedure inzake bezwaarschriften en zij zijn, *mutatis mutandis*, dezelfde als die welke voorkomen in de gecoördineerde wetbepalingen inzake slijterijen van gegiste dranken.

Art. 20

Het is wenselijk gebleken het vaststellen van de praktische modaliteiten voor alles wat te maken heeft met de betaling van het vergunningsrecht over te laten aan de Minister van Financiën.

Wat betreft de heffing moeten nog worden geregeld, het model van de te gebruiken formulieren, hoe en waar die kunnen worden verkregen, de manier van betaling enz...

Art. 21

§ 1. Gedurende de hele tijd dat een inrichting voor het publiek toegankelijk is, mogen de in artikel 23 genoemde ambtenaren — zelfs als ze alleen zijn — er binnentreden voor het uitoefenen van hun ambt.

Het visitatierecht mag worden uitgeoefend in alle plaatsen en localiteiten van een drankgelegenheid, ook al gaat het om localiteiten die gewoonlijk niet voor het publiek toegankelijk zijn; het is immers voldoende dat ze het zijn op het ogenblik van het onderzoek.

Voorts doet het weinig ter zake of die localiteiten als drankgelegenheid zijn aangegeven.

§ 2. Voor de visitatie van de niet voor de verbruikers toegankelijke gedeelten van de inrichting en van de belendende woning, alsmede van elk onroerend goed, waarvan vermoed wordt dat er een drankgelegenheid wordt gehouden waar sterke drank wordt verstrekt, moeten volgende regels worden in acht genomen :

— de visitatie moet geschieden door tenminste twee ambtenaren;

— er is een machtiging vereist van de rechter in de politierechtbank;

— de visitatie mag slechts plaats hebben tussen 5 en 21 uur wat in overeenstemming is met de wet van 7 juni 1969 tot vaststelling van de tijd gedurende welke geen opsporing ten huize of huiszoeking mag worden verricht.

§ 3. Bij de verrichten van de visitatie bedoeld in §§ 1 en 2 mogen kosteloos monsters worden genomen. Tot monsterneming zal worden overgegaan indien ter plaatse door smaak en reuk of met instrumenten niet kan worden nagegaan of de drank in kwestie moet worden beschouwd als sterke drank bedoeld in artikel 1, 5°.

Voorts kan ter plaatse inzage worden genomen van de facturen, boeken en andere geschriften betreffende de drankgelegenheid, wat de controle moet vergemakkelijken vooral van verenigingen zonder winstoogmerk en van private kringen.

Art. 17

Le paiement de la taxe de patente doit être effectué pour la première fois au moment du dépôt de la déclaration et ensuite dans la deuxième quinzaine du mois de janvier de l'année pour laquelle la taxe est due.

Tout supplément de taxe doit être payé dans les dix jours de sa notification et une réclamation ne suspend pas l'exigibilité de ce supplément.

En cas de paiement tardif, un intérêt est perçu selon le pourcentage et suivant les règles applicables en matière de droits d'accise.

Art. 18 et 19

Ces dispositions règlent la procédure en matière de réclamations et elles sont, *mutatis mutandis*, les mêmes que celles prévues dans les dispositions légales coordonnées concernant les débits de boissons fermentées.

Art. 20

Il a semblé opportun de laisser au Ministre des Finances le soin de déterminer les modalités pratiques pour tout ce qui touche au paiement de la taxe de patente.

En matière de perception, il s'agit encore de déterminer le modèle des formulaires à utiliser, la manière de se les procurer, le mode de paiement, etc...

Art. 21

§ 1er. Pendant tout le temps qu'un établissement est accessible au public, les agents de surveillance désignés à l'article 23 peuvent — même s'ils sont seuls — y pénétrer pour l'exercice de leur mission.

Le droit de visite peut être exercé dans tous les endroits et locaux d'un débit, même s'il s'agit de locaux qui ne sont pas accessibles au public habituellement; en effet, il suffit qu'ils le soient au moment des recherches.

Il importe peu en l'occurrence que ces locaux aient ou n'aient pas été déclarés comme affectés au débit.

§ 2. Pour la visite des parties de l'établissement qui ne sont pas accessibles aux consommateurs, pour la visite de l'habitation attenante ainsi que pour la visite de tout l'immeuble où l'exploitation d'un débit de boissons spiritueuses est soupçonnée, les règles suivantes doivent être respectées :

— la visite doit être effectuée par au moins deux agents;

— une autorisation du juge au tribunal de police est requise;

— la visite ne peut s'effectuer qu'entre 5 et 21 heures, conformément à la loi du 7 juin 1969 fixant le temps pendant lequel il ne peut être procédé à des perquisitions ou visites domiciliaires.

§ 3. Lors des visites prévues aux §§ 1er et 2, des échantillons peuvent être prélevés gratuitement. Le prélèvement d'échantillons sera effectué lorsqu'il ne sera pas possible, par le goût, l'odorat ou au moyen d'instruments de s'assurer que les boissons visées répondent à la notion de boissons spiritueuses définies à l'article 1er, 5°.

En outre, on peut se faire communiquer sur place les factures, les livres et autres écritures relatifs au débit, ce qui facilitera le contrôle surtout à l'égard des associations sans but lucratif et des cercles privés.

Art. 22

De wets- en verordeningsbepalingen inzake douane en accijnzen zijn op de overtredingen van deze wet toepasselijk gemaakt omdat de afhandeling ervan met inbegrip van de vervolging, volledig aan de Administratie der douane en accijnzen is toevertrouwd.

Trouwens, die bepalingen zijn dezelfde als die van artikel 10 van de wet van 29 augustus 1919 op het regime van de alcohol zodat ter zake niets is gewijzigd.

Art. 23

De personen die bevoegd zijn om rechtsgeldig alle overtredingen van deze wet op te sporen en vast te stellen zijn :

- de officieren van de gerechtelijke politie;
- de ambtenaren van de Administratie der douane en accijnzen;
- de leden van de rijkswacht;
- de leden van de gemeentelijke politie.

Art. 24

De bestraffing van de overtredingen van artikel 13, dat zijn handelingen waarbij minderjarigen van minder dan 18 jaar zijn betrokken, heeft een louter penaal karakter en derhalve worden de boeten verhoogd met de opdecimen voorzien bij de wet van 5 maart 1952, gewijzigd bij de wet van 2 juli 1981.

De minderjarige wordt niet gestraft maar wel hij die in overtreding met deze wet sterke drank verkoopt, aanbiedt of verstrekt.

Bovendien kan de rechter, in bepaalde gevallen, waarover hij soeverein oordeelt, het verbod uitspreken om gedurende ten hoogste drie jaar dranken, van welke aard ook, te verkopen of te verstrekken. Inbreuk op dat verbod wordt bestraft met de sluiting van de inrichting (art. 10, eerste lid, 2°, van de besluitwet van 14 november 1939 betreffende de beteugeling van de dronkenschap).

Art. 25

Die bepaling beoogt meer in het bijzonder de bestraffing van de fiscale overtredingen die het gevolg zijn van elke handeling, verzuim of praktijk die ten doel heeft het vergunningsrecht geheel of gedeeltelijk te ontduiken.

Benevens de geldboete van tweemaal het ontdoken vergunningsrecht is ook dat recht verschuldigd.

In tegenstelling met het zuiver penaal karakter van de boete, opgelegd in artikel 24, hebben de geldboeten, opgelegd in de artikelen 25 en 26, een gemengd karakter. Zij worden bijgevolg niet met opdecimen verhoogd.

In geval van herhaling wordt de straf verdubbeld en wordt bovendien een gevangenisstraf van acht dagen tot een maand opgelegd.

Er wordt nog opgemerkt — en dit geldt ook voor artikel 26 — dat niet de gebruiker wordt gestraft, maar wel hij die in overtreding met deze wet sterke drank verkoopt, aanbiedt of verstrekt.

Art. 26

Worden beoogd alle overtredingen die niet door de artikelen 24 en 25 worden bestraft, elke overtreding van de besluiten genomen ter uitvoering van deze wet, de weigering, belemmering of verhindering van de visitaties bedoeld in artikel 21 en elke handeling die ertoe strekt de opsporing of de vaststelling van de overtredingen te verhinderen of te belemmeren.

De geldboete wordt verdubbeld in geval van herhaling.

Art. 22

Les dispositions légales et réglementaires en matière de douanes et accises sont applicables aux infractions à la présente loi parce que le règlement de ces infractions, y compris la poursuite, est entièrement de la compétence de l'Administration des douanes et accises.

Les dispositions du présent article sont d'ailleurs les mêmes que celles de l'article 10 de la loi du 29 août 1919 sur le régime de l'alcool, de sorte qu'il n'est en rien innové.

Art. 23

Les personnes qui sont qualifiées pour rechercher et constater valablement toute infraction à la présente loi sont :

- les officiers de la police judiciaire;
- les agents de l'Administration des douanes et accises;
- les membres de la gendarmerie;
- les membres de la police communale.

Art. 24

La sanction des infractions à l'article 13, à savoir celles où les mineurs de moins de 18 ans sont impliqués, a un caractère purement pénal et en conséquence les amendes sont majorées des décimes additionnels prévus par la loi du 5 mars 1952, modifiée par la loi du 2 juillet 1981.

Le mineur n'est pas puni mais seulement celui qui, en infraction à la présente loi, vend, offre ou sert des boissons spiritueuses.

En outre, le juge peut, dans les cas de l'espèce qu'il apprécie souverainement, prononcer l'interdiction de vendre ou de débiter des boissons de quelque nature que ce soit, pendant trois ans au plus. La violation de cette interdiction est punie de la fermeture de l'établissement (art. 10, alinéa premier, 2°, de l'arrêté-loi du 14 novembre 1939 relatif à la répression de l'ivresse).

Art. 25

Cette disposition vise à sanctionner plus spécialement les infractions fiscales résultant de tout acte, omission ou manœuvre ayant pour but d'éluider totalement ou partiellement la taxe de patente.

Outre l'amende de deux fois la taxe de patente éludée, la taxe elle-même est due.

En opposition au caractère purement pénal de l'amende prévue à l'article 24, les amendes prévues aux articles 25 et 26 ont un caractère mixte. Dès lors, elles ne sont pas augmentées des décimes additionnels.

En cas de récidive, l'amende est portée au double et, en outre, un emprisonnement de huit jours à un mois est prononcé.

Il y a lieu de remarquer que les peines ne sont pas prononcées pour les consommateurs mais pour celui qui en infraction à la présente loi vend, offre ou sert les boissons. Ceci vaut également pour l'application de l'article 26.

Art. 26

Sont visées ici toutes les infractions qui ne sont pas prévues aux articles 24 et 25, toute infraction aux arrêtés pris pour l'exécution de la présente loi, le refus de visite, l'empêchement ou l'entrave à tout acte tendant à empêcher ou à entraver la recherche ou la constatation des infractions.

En cas de récidive, l'amende est portée au double.

Art. 27

In dat artikel worden de gevallen opgesomd waarin de sluiting van de drankgelegenheid wordt opgelopen.

De sluiting van de drankgelegenheid is een bijkomende straf die alleen door de rechter kan worden opgelegd.

De sluiting van de drankgelegenheid kan niet worden uitgesproken voor de handelingen bedoeld in artikel 26, § 1, 5°.

Art. 28

Deze bepaling werd overgenomen uit de wet van 29 augustus 1919 op het regime van de alcohol.

De inbeslagneming is een bezitneming van het corpus delicti met het doel het tot bewijsstuk te doen dienen en de doeltreffendheid van de verbeurdverklaring te waarborgen.

De aandacht wordt gevestigd op het zakelijk karakter van de verbeurdverklaring die door de houder van een drankgelegenheid wordt opgelopen, zelfs als de dranken niet zijn eigendom zijn.

Art. 29

Wat de in de artikelen 25 tot en met 28 geselde straffen betreft, moet worden opgemerkt dat artikel 100, alinea 2, van het Strafwetboek toepasselijk is.

Art. 30

De veroordeling met uitstel en de opschorting van de veroordeling zijn enkel van toepassing op de hoofdgevangenisstraf en op de overige straffen met louter penaal karakter.

Art. 31

Wat de invordering betreft wordt het vergunningsrecht gelijkgesteld met een accijns. Het voorrecht en de wettelijke hypotheek, die inzake accijnzen gelden, zijn er eveneens op toepasselijk.

Art. 32

Artikel 27 van de wetsbepalingen inzake slijterijen van gegiste dranken gecoördineerd bij koninklijk besluit van 3 april 1953 en gewijzigd bij de wet van 6 juli 1967, onderwerpt aan een jaarlijkse belasting de handelaars die, bij hoeveelheden van zes liter of minder, sterke dranken verkopen om mee te nemen.

Het is niet de bedoeling van de Regering de houders van een drankgelegenheid waarvoor een vergunning werd afgeleverd voor ter plaatse te verbruiken sterke dranken eveneens te onderwerpen aan de belasting bedoeld in voormeld artikel 27, tenminste voor zo ver zij te zelfder tijd geen sterke dranken verkopen om mee te nemen.

Dit artikel wil terzake alle twijfel wegnemen.

Art. 33

De wet van 29 augustus 1919 op het regime van de alcohol, wordt in zijn geheel opgeheven en vervangen door onderhavige wet.

Art. 27

Dans cet article, sont énumérés les cas où la fermeture du débit est prononcée.

La fermeture du débit est une peine accessoire que seul le juge peut appliquer.

La fermeture du débit ne peut être prononcée pour les actes visés à l'article 26, § 1er, 5°.

Art. 28

Cette disposition qui existait déjà sous l'empire de la loi du 29 août 1919 sur le régime de l'alcool est maintenue.

La saisie est une mainmise sur le corps du délit dans le but de le faire servir de pièce à conviction et assurer l'efficacité de la confiscation.

L'attention est attirée sur le caractère réel de la confiscation qui est encourue par le débitant même s'il n'est pas propriétaire des boissons.

Art. 29

En ce qui concerne les peines prévues aux articles 25 à 28, il y a lieu de noter que l'article 100, alinéa 2, du Code pénal est d'application.

Art. 30

La condamnation avec sursis et la suspension du prononcé du jugement sont seulement applicables à l'emprisonnement principal et aux autres peines à caractère purement pénal.

Art. 31

La taxe de patente est assimilée à un droit d'accise en ce qui concerne son recouvrement. Le privilège et l'hypothèque légale prévus en matière d'accises lui sont également applicables.

Art. 32

L'article 27 des dispositions légales concernant les débits de boissons fermentées coordonnées par arrêté royal du 3 avril 1953 et modifiées par la loi du 6 juillet 1967, soumet à une taxe annuelle les commerçants qui par quantité de six litres ou moins vendent des boissons spiritueuses à emporter.

Il n'est pas dans l'intention du Gouvernement de soumettre à cette taxe les débitants à qui une patente a été délivrée pour servir des boissons spiritueuses à consommer sur place, pour autant qu'ils ne vendent pas en même temps des boissons spiritueuses à emporter.

La présente disposition tend à lever tout doute à ce sujet.

Art. 33

La loi du 29 août 1919 sur le régime de l'alcool est abrogée dans sa totalité et remplacée par la présente loi.

Art. 34

Als gevolg aan het advies van de Raad van State moet dit artikel het mogelijk maken bij koninklijk besluit de tekst op de op 3 april 1953 gecoördineerde wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken te wijzigen om hem in overeenstemming te brengen met de terminologie die in deze wet wordt gebruikt. De aan te brengen wijzigingen mogen zelfs vervanging van artikelen inhouden. De Regering stelt U voor die mogelijkheid te voorzien zowel voor de Franse als voor de Nederlandse tekst van de gecoördineerde wetsbepalingen.

De Minister van Justitie,

J. GOL

De Minister van Financiën,

W. DE CLERCQ

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 4^e augustus 1982 door de Vice-Eerste Minister en Minister van Justitie en door de Vice-Eerste Minister en Minister van Financiën verzocht hun van advies te dienen over een ontwerp van wet « betreffende het slijten van geestrijke dranken en de patentbelasting », door de Vice-Eerste Minister en Minister van Financiën op 7 september 1982 geamendeerd, heeft zich daarover beraden ter vergadering van 25 augustus, 30 augustus, 13 september 15 september, 28 september en 4 oktober 1982, en heeft de 4^e oktober 1982 het volgende advies gegeven :

Voorafgaande opmerkingen

1. Heel wat bepalingen van het aan de Raad van State voorgelegde voorontwerp van wet zijn overgenomen uit de op 3 april 1953 gecoördineerde wetgeving « inzake de slijterijen van gegiste dranken ». De voordelen van een zo groot mogelijk symmetrie tussen twee wetgevingen die naar hun onderwerp dicht bij elkaar staan en toegepast moeten worden door hetzelfde bestuur, liggen voor de hand. De Raad van State heeft er zich dan ook van onthouden vormwijzigingen voor te stellen die op zichzelf wel goed zouden geweest zijn maar de beoogde symmetrie zouden hebben geschaad.

2. De Nederlandse tekst van de op 3 april 1953 gecoördineerde wetsbepalingen bevat echter een aantal terminologische onjuistheden of onnauwkeurigheden die van zodanige aard zijn (1) dat herhaling daarvan in het onderhavige ontwerp uitsloten leek en dat de Raad van State gemeend heeft aan het slot van zijn advies een nieuwe Nederlandse tekst in overweging te moeten geven voor het geheel van de artikelen.

De gewenste symmetrie tussen de twee wetgevingen zou dan moeten worden hersteld door aanpassing van de op 3 april 1953 gecoördineerde bepalingen aan de nieuwe terminologie van het onderhavige voorontwerp. Daartoe wordt voorgesteld :

a) het opschrift vóór artikel 24 (dat artikel 27 wordt) te vervangen door « Overgangs- en slotbepalingen »;

(1) De ergste onvolkomenheid is wel dat de meeste van die gecoördineerde bepalingen de termen « slijten », « slijterij » en « slijter » bezigen in een betekenis die lijnrecht indruist tegen het algemeen spraakgebruik. Anders dan het Franse « débiter », « débit » en « débiteur », kunnen die Nederlandse termen immers alleen daar correct gebruikt zijn waar het gaat om detailverkoop van waren voor consumptie elders (zie Van Dale, Groot Woordenboek der Nederlandse Taal, en Koenen-Endepols, Verklarend Handwoordenboek der Nederlandse taal). Nu in het ontwerp uitsluitend detailverkoop van drank voor gebruik ter plaatse wordt bedoeld, werkt het door de Raad van State gedane tekstvoorstel respectievelijk met « drank verstrekken », « drankgelegenheid » (dit is trouwens de term van artikel 382 van het Strafwetboek) en « houder van een drankgelegenheid ».

Art. 34

Comme suite à l'avis du Conseil d'Etat cet article doit permettre de réaliser au moyen d'un arrêté royal, la concordance de la terminologie du texte des dispositions légales concernant les débits de boissons fermentées avec la terminologie utilisée dans la présente loi. Les modifications à apporter peuvent également comporter le remplacement d'articles. Le Gouvernement vous propose de prévoir cette possibilité, tant pour le texte français que pour le texte néerlandais des lois coordonnées.

Le Ministre de la Justice,

J. GOL

Le Ministre des Finances,

W. DE CLERCQ

AVIS DU CONSEIL D'ETAT

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Vice-Premier Ministre et Ministre de la Justice et par le Vice-Premier Ministre et Ministre des Finances, le 4 août 1982, d'une demande d'avis sur un projet de loi « sur le débit de boissons spiritueuses et la taxe de patente », amendé par le Vice-Premier Ministre et Ministre des Finances le 7 septembre 1982, et en ayant délibéré dans ses séances des 24 août, 30 août, 13 septembre, 15 septembre, 28 septembre et 4 octobre 1982, a donné le 4 octobre 1982 l'avis suivant :

Observations préalables

1. De nombreuses dispositions de l'avant-projet de loi soumis à l'avis du Conseil d'Etat reproduisent des dispositions de la législation concernant les débits de boisson fermentées, coordonnée le 3 avril 1953. Les avantages d'une symétrie aussi complète que possible entre les deux législations dont les objets sont voisins et qui sont destinés à être appliqués par la même administration, sont évidents. Le Conseil d'Etat s'est abstenu, pour cette raison, de proposer des modifications de forme qui, heureuses en elles-mêmes, auraient compromis la symétrie recherchée.

2. Le texte néerlandais des dispositions légales coordonnées le 3 avril 1953 contient toutefois des incorrections ou des imprécisions terminologiques si graves (1) qu'il n'a pas paru possible de les répéter dans l'avant-projet et que le Conseil d'Etat a été amené à proposer à la fin de son avis un nouveau texte néerlandais pour l'ensemble des articles.

C'est par une adaptation des dispositions légales coordonnées le 3 avril 1953 à la nouvelle terminologie de l'avant-projet que la symétrie souhaitable entre les deux législations devrait être rétablie. Aussi est-il proposé :

a) de remplacer l'intitulé qui précède l'article 24 (devenant 27) par l'intitulé suivant : « Dispositions transitoires et finales »;

(1) La plus grave de ces imperfections est sans doute que la plupart de ces dispositions coordonnées utilisent les termes « slijten », « slijterij » et « slijter » dans une acception diamétralement opposée à celle que leur attribue le langage courant. En effet, à la différence des termes français « débiter », « débit » et « débiteur », les termes néerlandais précités ne sont employés correctement que lorsqu'il s'agit de la vente au détail de denrées à consommer ailleurs (cfr. Van Dale, Groot Woordenboek der Nederlandse Taal, et Koenen-Endepols, Verklarend Handwoordenboek der Nederlandse taal). Comme le présent projet vise uniquement la vente au détail de boissons à consommer sur place, la proposition de texte faite par le Conseil d'Etat utilise respectivement les termes « drank verstrekken », « drankgelegenheid » (qui est d'ailleurs le terme de l'article 382 du Code pénal) et « houder van een drankgelegenheid ».

b) in het ontwerp een artikel 28 op te nemen, als volgt :

« Artikel 28. — De Koning kan de Nederlandse tekst van de op 3 april 1953 gecoördineerde wetsbepalingen « inzake de slijterijen van gegiste dranken » wijzigen om hem in overeenstemming te brengen met de Nederlandse terminologie die in deze wet wordt gebruikt; de in de voornoemde gecoördineerde bepalingen aan te brengen wijzigingen mogen vervanging van artikelen inhouden ».

3. De bedoeling van de Regering, zoals blijkt uit de door haar gemachtigden aan de Raad van State verstrekte aanwijzingen, is dat de wetgeving betreffende de drankgelegenheden voor gegiste drank en de wetgeving inzake drankgelegenheden voor sterke drank naast elkaar zouden bestaan, niet dat de ene boven de andere zou komen. Zo is het niet uitgesloten, al lijkt het weinig waarschijnlijk, dat er in een inrichting sterke drank maar geen gegiste drank wordt verstrekt en dat die inrichting dus wel aan het vergunningsrecht, echter niet aan de openingsbelasting onderworpen is. Op grond van die overweging en gelet op de al menigmaal aangetoonde nadelen van wetgeving bij wege van verwijzing, kan de voor de redactie van het onderhavige ontwerp gevolgde werkwijze worden aanvaard, ook al leidt ze tot herhaling van regels die reeds ten aanzien van drankgelegenheden voor gegiste drank zijn geformuleerd.

Bepalend gedeelte

Artikel 1

Paragraaf 1 bevat geen normatieve bepaling. Hij moet vervallen en de tekens § 1 en § 2 moeten derhalve worden weggelaten.

De tekst onder 2° van paragraaf 2 (die het enige lid van het artikel wordt) zou beter als volgt worden geredigeerd :

« 2° houder van een drankgelegenheid, de natuurlijke persoon of de rechtspersoon die, in enigerlei hoedanigheid en voor eigen rekening, een werkzaamheid uitoefent die erin bestaat of er mede in bestaat in een plaats of lokaliteit als bedoeld in artikel 2, § 1, drank te verstrekken door gebruik ter plaatse, ongeacht de aard van die drank. »

Artikel 2

De gemachtigden van de Regering zijn het ermee eens dat in paragraaf 1 de woorden « door de slijter », die tot misverstand kunnen leiden, moeten vervallen.

In paragraaf 2, tweede lid, moet de houder van de drankgelegenheid duidelijke aanwijzingen vinden omtrent de dienst waarbij hij zijn aangifte moet indienen. In de tekst mag dus niet worden gewerkt met het woord « diensten » in het meervoud.

De volgende tekst wordt voorgesteld :

« Om vergunning te verkrijgen, moet de houder van een drankgelegenheid, ten minste vijftien dagen vooraleer hij met zijn bedrijf begint, een daartoe strekkende aanvraag doen door middel van een aangifte bij de dienst aangewezen door de Minister van Financiën. »

In paragraaf 2, derde lid, moeten de woorden « van een plan, gedaateerd en ondertekend door de aangever » een 1° vormen; de huidige teksten onder 1° en 2° worden dan 2° en 3°. Zodoende zou duidelijker blijken dat drie bijlagen bij de aangifte moeten worden gevoegd.

De Nederlandse tekst zou overigens beter als volgt worden geredigeerd :

« 1° een door de aangever gedagtekend en ondertekend plan; ».

Het ontwerp zegt niet welk gedeelte van het gebouw dat wordt aangewend voor het verstrekken van sterke drank, op het plan moet voorkomen. Het is dus in dat opzicht minder nauwkeurig dan de gecoördineerde wetten van 1953 (artikel 9, § 2, gewijzigd bij de wet van 6 juli 1967, samengelezen met artikel 23, § 1). Men kan zich afvragen of het niet wenselijk zou zijn het ontwerp wat dat betreft aan te vullen.

In paragraaf 2, derde lid, 1° (dat 2° zou worden), moet in de Franse tekst worden gelezen : « les conditions arrêtées en exécution de l'article 5 ».

In de tekst onder 2° (die 3° wordt) worden de personen voor wie een verklaring van zedelijkheid moet worden overgelegd, in het ontwerp aangewezen als de personen die bij de houder van de drankgelegenheid inwonen en die aan de exploitatie ervan « kunnen » deelnemen. In de gecoördineerde wetten (artikel 23, § 1, tweede lid, 2°) is sprake van de personen die aan de exploitatie « zouden kunnen » deelnemen. Met de voorwaardelijke wijs wordt beter dan met de aantoonende te kennen gegeven dat het in beide teksten klaarblijkelijk om een mogelijkheid gaat.

b) d'insérer dans le projet un article 28 ainsi rédigé :

« Article 28. — Le Roi est autorisé à modifier le texte néerlandais des dispositions légales concernant des débits de boissons fermentées, coordonnées le 3 avril 1953, pour le mettre en concordance avec la terminologie néerlandaise utilisée dans la présente loi; les modifications à apporter aux dispositions coordonnées précitées peuvent comporter le remplacement d'articles ».

3. Il ressort des indications fournies au Conseil d'Etat par les délégués du Gouvernement que, dans l'intention de celui-ci, les législations concernant respectivement les débits de boissons fermentées et les débits de boissons spiritueuses sont appelées à coexister, non à se superposer l'une à l'autre. Ainsi, même si l'éventualité en paraît peu probable, il n'est pas exclu qu'un établissement débite des boissons spiritueuses, mais non des boissons fermentées et qu'il soit, par conséquent, assujéti à la taxe de patente, sans l'être à la taxe d'ouverture. Venant s'ajouter aux inconvénients, maintes fois dénoncés, de la législation par référence, cette considération conduit à approuver la méthode suivie pour la rédaction de l'avant-projet, même si cette méthode aboutit à la répétition de règles déjà énoncées au sujet des débits de boissons fermentées.

Dispositif

Article 1

Le paragraphe 1er ne contient pas de disposition normative. Il doit être omis et les signes § 1er et § 2 doivent, par conséquent, être supprimés.

Le 2° du paragraphe 2 (qui devient l'unique alinéa de l'article) serait mieux rédigé comme suit :

« 2° débitant, la personne physique ou morale qui, à quelque titre que ce soit et pour son propre compte, exerce une activité dont l'objet ou l'un des objets est de servir, dans un lieu ou un local visé à l'article 2, § 1er, des boissons à consommer sur place, quelle qu'en soit la nature. »

Article 2

Au paragraphe 1er, les mots « pour le débitant » qui créent une équivoque, devraient être supprimés, de l'accord des délégués du Gouvernement.

Au paragraphe 2, alinéa 2, le débitant doit connaître de manière précise le service auquel il doit adresser sa déclaration. Le mot « services » ne doit donc pas figurer au pluriel dans le texte.

Le texte suivant est proposé :

« Pour obtenir la patente, le débitant doit en faire la demande, quinze jours au moins avant de commencer son exploitation, en adressant une déclaration au service désigné par le Ministre des Finances. »

Au paragraphe 2, alinéa 3, les mots « d'un plan — daté et signé par le déclarant — » devraient faire l'objet d'un 1°, les actuels 1° et 2° devenant en ce cas 2° et 3°. Cette présentation ferait mieux apparaître que la déclaration doit comporter trois annexes.

Pour le surplus, le texte néerlandais serait mieux rédigé comme suit :

« 1° een door de aangever gedagtekend en ondertekend plan; ».

Le projet n'indique pas quelle partie de l'immeuble affectée au débit de boissons spiritueuses doit figurer sur le plan. Il est donc moins précis à cet égard que les lois coordonnées de 1953 (article 9, § 2, modifié par la loi du 6 juillet 1967, et article 23, § 1, combinés). On peut se demander s'il ne se recommanderait pas de compléter le projet sur ce point.

Au paragraphe 2, alinéa 3, 1° (qui deviendrait 2°), il faut écrire, dans le texte français : « les conditions arrêtées en exécution de l'article 5 ».

Au 2° (devenant 3°), les personnes pour lesquelles un certificat de moralité doit être produit sont désignées dans le projet comme les personnes habitant avec le débitant et qui « peuvent » participer à l'exploitation du débit. Dans les lois coordonnées (article 23, § 1, alinéa 2, 2°), il s'agit des personnes qui « pourraient » participer à une telle exploitation. Ce conditionnel rend mieux que l'indicatif présent la notion d'éventualité que les textes impliquent manifestement l'un et l'autre.

De in paragraaf 2, vierde lid, bedoelde reizende drankgelegenheid en occasionele drankgelegenheid vallen niet onder de begripsomschrijvingen die zijn gegeven in artikel 9, § 6 en § 7, want die bepalingen precisieren dat de aldaar gegeven begripsomschrijvingen alleen gelden voor de toepassing van paragraaf 3, 1° en 2°, van hetzelfde artikel. Men kan zich afvragen of die begripsomschrijvingen niet voor de gehele wet zouden moeten gelden en of ze dus niet in artikel 1 zouden moeten staan.

Naar aan de Raad van State is verklaard, bedoelt de Regering zowel in artikel 2, § 2, vijfde lid, als in artikel 6, met het woord « tussenpersoon » niet alleen de personen door wier toedoen de drankgelegenheid zou kunnen worden geëxploiteerd, maar, meer in het algemeen, zoals in artikel 2, § 1, van de op 3 april 1953 gecoördineerde wetten, de personen die op enigerlei wijze deelnemen aan de exploitatie van de drankgelegenheid. Evenmin echter als krachtens die gecoördineerde wetten, zou er voor die personen, anders dan in de tekst van het ontwerp staat, systematisch een verklaring van zedelijkheid worden geëist.

Het vijfde lid zou dan ook als volgt moeten worden geredigeerd :

« De aangifte moet ook de naam en voornamen vermelden van de personen die op enigerlei wijze deelnemen aan de exploitatie van de drankgelegenheid. Wanneer die personen worden vervangen moet daarvan vooraf aangifte worden gedaan aan de dienst die de eerste aangifte heeft ontvangen. »

In het zesde lid zou moeten worden gezegd dat er beroep openstaat niet alleen tegen het niet afgeven van de verklaringen maar ook tegen de weigering om die af te geven.

De volgende tekst wordt voorgesteld :

« De houder van een drankgelegenheid kan beroep instellen tegen de weigering om de verklaringen af te geven of tegen het niet afgeven van de verklaringen binnen een maand na de aanvraag, het beroep wordt gericht tot de Minister van Justitie wanneer het gaat om de verklaring van zedelijkheid en tot de Minister tot wiens bevoegdheid de volksgezondheid behoort wanneer het gaat om de verklaring van hygiëne. De Minister of zijn gemachtigde doet uitspraak over het beroep ten gronde. »

Voor paragraaf 3 wordt de hierna volgende tekst voorgesteld. Hij is gedeeltelijk ontleend aan artikel 20 en aan artikel 20bis van het koninklijk besluit van 30 juni 1966 betreffende het statuut van de reisbureaus. Wat de sluiting betreft, streeft de tekst naar meer overeenstemming met de artikelen 6 en 17 van het ontwerp :

« § 3. Door het bestuur wordt aan de vergunninghouder een bord afgegeven. Dat bord blijft eigendom van de Staat. Het moet op de inrichting, dicht bij de ingang voor het publiek, duidelijk zichtbaar worden aangebracht. »

Bij stopzetting van de werkzaamheid, bij intrekking van de vergunning of bij tijdelijke of definitieve vervallenverklaring van het recht om sterke drank te verstrekken, moet het bord binnen dertig dagen worden teruggegeven. »

Op te merken valt dat het artikel niet nader bepaalt welke verplichtingen de houder van een drankgelegenheid zou kunnen hebben als de drankgelegenheid van plaats verandert. Zo'n verandering kan een wijziging tot gevolg hebben, enerzijds van de huurwaarde waarmee rekening is gehouden voor het berekenen van het vergunningsrecht en anderzijds, van de in artikel 5 bedoelde eisen inzake hygiëne. Het betreft hier een leemte die zou moeten worden aangevuld, zowel wat betreft de aangifte van verandering als de datum waarop zij uitwerking zal hebben.

Artikel 3

De woorden « van ter plaatse te verbruiken dranken » kunnen vervallen gelet op de in artikel 1 gegeven definitie van « houder van een drankgelegenheid ».

Artikel 4

Om de tekst te vereenvoudigen en om een door de Regering stellig niet gewilde verwarring te voorkomen, zou de regel van het vierde lid beter in het eerste lid worden verwerkt als volgt :

« In drankgelegenheden die op de openbare weg of op het domein van de autosnelwegen gevestigd zijn, is het verboden sterke drank te verstrekken, zelfs gratis. »

Het is niet duidelijk wat het bijwoord « integraal » in het tweede lid aan de aldaar verwoorde gedachte kan toevoegen.

Le débit ambulant et le débit occasionnel visés au paragraphe 2, alinéa 4, ne sont pas couverts par les définitions données à l'article 9, § 6 et § 7, puisque ces dernières dispositions précisent que les définitions qu'elles donnent ne valent que pour l'application du paragraphe 3, 1° et 2°, du même article. On peut se demander si ces définitions ne devraient pas valoir pour l'ensemble de la loi et figurer, par conséquent, à l'article 1.

Il ressort des informations données au Conseil d'Etat qu'aussi bien à l'article 2, § 2, alinéa 5, qu'à l'article 6, les mots « personne interposée » visent, dans l'intention du Gouvernement, non seulement les personnes par l'intermédiaire desquelles le débit pourrait être exploité, mais, plus généralement, les personnes qui participent, d'une manière quelconque, à l'exploitation du débit. Cependant, pas plus qu'en vertu de ces lois coordonnées, un certificat de moralité ne serait systématiquement exigé pour ces personnes contrairement à ce que porte le texte du projet.

Dès lors, l'alinéa 5 devrait être rédigé comme suit :

« La déclaration doit indiquer également les nom et prénoms des personnes qui participent, d'une manière quelconque, à l'exploitation du débit. Le remplacement de ces personnes doit faire l'objet d'une déclaration préalable au service qui a reçu la déclaration initiale. »

L'alinéa 6 devrait annoncer qu'il existe un recours non seulement contre la non-délivrance des certificats mais également contre le refus de les délivrer.

Le texte suivant est proposé :

« Un recours est ouvert au débiteur contre le refus de délivrance ou la non-délivrance des certificats dans le mois de la demande; il est adressé au Ministre de la Justice lorsqu'il s'agit du certificat de moralité et au Ministre qui a la santé publique dans ses attributions lorsqu'il s'agit du certificat d'hygiène. Le Ministre ou son délégué statue au fond sur le recours. »

Le texte ci-après est proposé pour le paragraphe 3. Il s'inspire en partie de l'article 20 et de l'article 20bis de l'arrêté royal du 30 juin 1966 relatif au statut des agences de voyage. En ce qui concerne la fermeture, il s'efforce d'être mieux en harmonie avec les articles 6 et 17 du projet :

« § 3. Un panonceau est délivré par l'administration au titulaire de la patente. Il reste la propriété de l'Etat. Il doit être apposé visiblement sur l'établissement, à proximité de l'entrée destinée au public. »

En cas d'abandon d'activité, de retrait de la patente, ou de déchéance temporaire ou définitive du droit de débiter des boissons spiritueuses, le panonceau doit être restitué dans les trente jours. »

On observera que l'article ne précise pas quelles pourraient être les obligations du débiteur en cas de changement des lieux affectés au débit de boissons. Or, ce changement peut être de nature à modifier, d'une part, la valeur locative prise en considération pour le calcul du montant de la patente et, d'autre part, les conditions d'hygiène visées à l'article 5. Il s'agit là d'une lacune qui devrait être comblée aussi bien en ce qui concerne la déclaration de changement qu'à l'égard de la date à laquelle elle produira ses effets.

Article 3

Les mots : « de boissons à consommer sur place » peuvent être omis eu égard à la définition retenue à l'article 1er pour le mot « débiteur ».

Article 4

Pour simplifier le texte et prévenir une équivoque qu'il n'est pas dans l'intention du Gouvernement de susciter, mieux vaudrait intégrer la règle de l'alinéa 4 dans l'alinéa 1er en écrivant :

« Dans les débits de boissons installés sur la voie publique ou situés sur le domaine des autoroutes, il est interdit de servir, même à titre gratuit, des boissons spiritueuses. »

A l'alinéa 2, on n'aperçoit pas ce que l'adverbe « intégralement » ajoute à l'idée exprimée.

In het derde lid zou nader moeten worden bepaald dat het om een bijzonder verlof moet gaan en dat dit verlof door het college van burgemeester en schepenen (1) moet worden gegeven. Het zinsdeel zou overigens beter vooraan in de bepaling staan, in de volgende lezing.

« Behoudens bijzonder verlof van het college van burgemeester en schepenen (1) is het verbod om, zelfs gratis, sterke drank te verstrekken eveneens van toepassing op drankgelegenheden die occasioneel worden geopend op plaatsen waar openbare manifestaties, zoals politieke, culturele of sportmanifestaties, worden gehouden. »

Artikel 5

Artikel 5 van de gecoördineerde wetten van 1953 machtigt de Koning tot het bepalen van de eisen inzake gezondheid en zedelijkheid waaraan iedere drankgelegenheid waar gegiste drank wordt verstrekt moet voldoen.

Het ligt in de bedoeling van de Regering dezelfde eisen te stellen voor de drankgelegenheden waar sterke drank wordt verstrekt, vooral daar in die drankgelegenheden meestal ook gegiste drank zal worden geschonken. De tekstverschillen tussen artikel 5 van de gecoördineerde wetten van 1953 en artikel 5 van het ontwerp kunnen dus aanleiding geven tot moeilijkheden.

Zo worden enerzijds de eisen inzake gezondheid en zedelijkheid voor drankgelegenheden waar gegiste drank wordt geschonken bepaald door de Koning, terwijl zij voor drankgelegenheden waar sterke drank wordt verstrekt, zouden moeten worden bepaald bij in Ministerraad overlegd koninklijk besluit.

Anderzijds stelt artikel 5 van de gecoördineerde wetten van 1953 dat de door de Koning bepaalde eisen « gelden als een minimum-regeling », waar het nog aan toevoegt : « de gemeenteverhoed behoudt het recht ze te verscherpen of er nog andere op te leggen ». Het ontwerp voorziet niet in dit optreden van de gemeenteverhoed.

De bedoeling van de Regering lijkt dan ook beter te kunnen worden weergegeven door overneming van artikel 5 van de gecoördineerde wetten van 1953.

Artikel 6

Behoudens enkele beperkte aanpassingen die nodig zijn doordat het ontwerp een aangelegenheid regelt onderscheiden van die welke behandeld is in de bij het koninklijk besluit van 3 april 1953 gecoördineerde wetsbepalingen « inzake slijterijen van gegiste dranken », neemt artikel 6 van het ontwerp de tekst over van artikel 1 van die gecoördineerde wetten zoals hij bij de wet van 6 juli 1967 is gewijzigd.

Artikel 6 van het ontwerp bepaalt : « mogen, ... geen slijter van ter plaatse te verbruiken geestrijke dranken zijn », de personen die in een van de in het artikel opgesomde gevallen verkeren, dat zijn onder meer de personen die een van de aangegeven veroordelingen hebben opgelopen (2° tot 6°).

Het artikel heeft een dubbele strekking : het verhindert dat personen die in een van de aangegeven gevallen verkeren, de door het ontwerp voorgeschreven vergunning verkrijgen; voorts brengt het mee dat aan degene die wel een vergunning verkregen heeft maar naderhand in één van de bedoelde gevallen komt te verkeren, verbod wordt opgelegd nog verder een drankgelegenheid te houden waar sterke drank wordt verstrekt.

I. Volgens een vaste rechtspraak en een eenstemmige rechtsleer moeten de bepalingen vervat in artikel 1 van de op 3 april 1953 gecoördineerde wetten zo worden uitgeleid dat, wanneer de houder van een drankgelegenheid waar gegiste drank wordt verstrekt, een van de vermelde veroordelingen oploopt, er voor hem van rechtswege verbod is om die beroepswerkzaamheid voort te zetten, zonder dat daartoe een vonnis met uitspraak van een bijkomende straf noch enige beslissing van een administratieve overheid vereist is. Het Hof van cassatie heeft het in zijn arrest van 17 september 1934 aldus gesteld : « l'interdiction en pareil cas résulte du seul effet de la loi sans qu'il y ait lieu pour le juge de la prononcer » (2) (3). De Raad van State interpreteert de aangehaalde wetsbepalingen op dezelfde manier. In zijn arrest van 20 april 1972, n° 15.265/Vt, verklaart hij : « ... dat het verbod om een slijterij van gegiste dranken te houden van rechtswege treft degene die veroordeeld is tot een niet voorwaardelijke hoofdgevangenisstraf of geldboete boven de 50 frank wegens een der misdrijven bedoeld in artikel 1, 3°, van het koninklijk besluit van

A l'alinéa 3, il conviendrait de préciser que l'autorisation doit être spéciale et qu'elle doit émaner du collège des bourgmestre et échevins (1). Ce membre de phrase serait d'ailleurs mieux à sa place en tête de la disposition :

« Sauf autorisation spéciale du collège des bourgmestre et échevins (1), l'interdiction de servir, même à titre gratuit, des boissons spiritueuses s'applique également ... (la suite comme à l'alinéa 3 du projet). »

Article 5

L'article 5 des lois coordonnées de 1953 attribue au Roi le pouvoir de déterminer les conditions de salubrité et de moralité que doit réunir tout débit de boissons fermentées.

Il entre dans les intentions du Gouvernement de prévoir les mêmes conditions pour les débits de boissons spiritueuses, alors surtout que de tels débits seront aussi le plus souvent des débits de boissons fermentées. Dès lors, les divergences qui apparaissent entre le texte de l'article 5 des lois coordonnées de 1953 et l'article 5 du projet sont de nature à susciter des difficultés.

Ainsi, d'une part, les conditions de salubrité et de moralité sont déterminées par le Roi pour les débits de boissons fermentées tandis qu'elles devraient l'être, pour les débits de boissons spiritueuses, par arrêté royal délibéré en Conseil des Ministres.

D'autre part, l'article 5 des lois coordonnées de 1953 prévoit que les conditions déterminées par le Roi constituent un minimum de réglementation que les autorités communales conservent le droit de renforcer ou d'étendre. Cette intervention communale n'est pas prévue dans le projet.

Les intentions du Gouvernement sembleraient dès lors mieux traduites par une reproduction pure et simple de l'article 5 des lois coordonnées de 1953.

Article 6

Sous réserve d'adaptations de caractère limité, exigées par le fait que le projet règle une matière distincte de celle à laquelle ont trait les dispositions légales concernant les débits de boissons fermentées, coordonnées par l'arrêté royal du 3 avril 1953, l'article 6 du projet reproduit l'article 1 de ces lois coordonnées, tel qu'il a été modifié par la loi du 6 juillet 1967.

L'article 6 du projet porte que « ne peuvent être débitants de boissons spiritueuses à consommer sur place » les personnes qui se trouvent dans un des cas énumérés par l'article, et notamment les personnes qui ont été frappées d'une des condamnations indiquées (2° à 6°).

La portée de l'article est double : il empêche les personnes se trouvant dans un des cas énumérés d'obtenir la patente prévue par le projet; en outre, il a pour effet d'interdire à la personne qui a obtenu une patente mais qui ultérieurement viendrait à se trouver dans un des cas visés, de continuer à tenir un débit de boissons spiritueuses.

I. Selon une jurisprudence constante et une doctrine unanime, les dispositions contenues dans l'article 1 des lois coordonnées le 3 avril 1953 ont cette portée que si la personne qui tient un débit de boissons fermentées est frappée d'une des condamnations mentionnées, elle tombe de plein droit sous le coup de l'interdiction de poursuivre ladite activité professionnelle, sans qu'il faille à cet effet, ni un jugement prononçant une peine accessoire, ni une décision quelconque de l'autorité administrative. Comme la Cour de cassation l'a énoncé dans son arrêt du 17 septembre 1934, « l'interdiction en pareil cas résulte du seul effet de la loi sans qu'il y ait lieu pour le juge de la prononcer » (2) (3). Le Conseil d'Etat interprète les dispositions légales indiquées de la même manière. Dans son arrêt du 20 avril 1972, n° 15.265/Vt, il déclare : « ... que l'interdiction de tenir un débit de boissons fermentées frappe de plein droit celui qui a été condamné à une peine non conditionnelle d'emprisonnement principal ou d'amende supérieure à 50 francs, pour des infractions visées à l'article 1, 3°, de l'arrêté royal du 30 avril 1953 sans qu'il soit requis que l'interdiction

(1) of van de provinciegouverneur, indien de Regering, zoals haar gemachtigden hebben laten verstaan, haar ontwerp in die zin meent te moeten amenderen.

(2) Pas. 1934, I, 380. Zie ook : Cass. 24 september 1956, Pas. 1957, I, 42 en Cass. 25 februari 1963, Pas. 1963, I, 697.

(3) Zie vroeger reeds Corr. Hoei, 11 juli 1927, Pas. 1928, III, 91.

(1) ou du gouverneur de la province si, comme l'ont laissé entendre les délégués du Gouvernement, celui-ci croit devoir amender son projet en ce sens.

(2) Pas. 1934, I, 380. Voir également : Cass. 24 septembre 1956, Pas. 1957, I, 42 et Cass. 25 février 1963, Pas. 1963, I, 697.

(3) Voir déjà Corr. Huy, 11 juillet 1927, Pas. 1928, III, 91.

3 april 1953, zonder dat dit verbod bij vonnis hoeft te zijn uitgesproken; dat er geen administratieve beslissing vereist is om vervallen te verklaren; dat de administratie niet bij machte is in dezen op te treden, daar geen van haar handelingen in dat geval de rechten van particulieren kan wijzigen; dat de beslissingen welke zij genoopt is te nemen, hoe ze ook zijn geformuleerd, het karakter hebben van mededelingen of verwittigingen; dat zodanige handelingen niet vatbaar zijn voor beroep tot nietigverklaring » (1). Dezelfde oplossing was reeds eerder aangenomen in het arrest van de Raad van State n° 1244/Vle van 10 januari 1952 (2).

De auteurs spreken in dezelfde zin (3); sommigen voegen eraan toe dat het verbod krachtens de wet van rechtswege ontstaat niet alleen uit de veroordelingen maar ook uit de geen veroordeling opleverende feiten die opgesomd zijn in artikel 1 van de bij het koninklijk besluit van 3 april 1953 gecoördineerde wetten (4).

Zoals hierboven reeds is opgemerkt, neemt artikel 6 van het ontwerp, behoudens enkele aanpassingen, artikel 1 van de bij het koninklijk besluit van 3 april 1953 gecoördineerde wetten over. Artikel 6 van het ontwerp moet dus zo worden uitgelegd dat het, in navolging van het bewuste artikel 1 van de gecoördineerde wetten, van rechtswege een verbod stelt dat de houders van een drankgelegenheid voor sterke drank treft zonder dat het door een rechter hoeft te zijn uitgesproken of een administratieve overheid ertoe moet hebben besloten.

II. Wanneer de wet geen grens stelt aan de duur van het verbod op een of andere werkzaamheid, is dat verbod blijvend.

Een afwijking van dat beginsel is echter wel aan te nemen wanneer de oorzaak van het verbod van die aard is dat het wegvallen ervan geacht moet worden tot opheffing van het verbod te nopen.

a) Artikel 1, 1°, van de bij het koninklijk besluit van 3 april 1953 gecoördineerde wetten stelt verbod op het houden van een drankgelegenheid voor gegiste dranken ten aanzien van diegenen die met betrekking tot die drankgelegenheid niet alle belastingen hebben betaald die zij overeenkomstig de gecoördineerde wetten verschuldigd zijn. Het tweede lid van hetzelfde artikel 1, 1°, voegt daar echter aan toe: «Dit verval wordt opgeheven te rekenen van de betaling van die belasting; een nieuwe openingsbelasting is verschuldigd voor de sluitertijden die opnieuw worden geopend na ten minste één jaar sluiting». Hoewel om de hierboven uiteengezette reden moet worden aangenomen dat het uitsluitend door niet-betaling van het vergunningsrecht veroorzaakte verbod niet langer uitwerking heeft wanneer dat recht is voldaan (5), lijkt het ter wille van de rechtszekerheid wenselijk het ontwerp aan te vullen met een bepaling waarin die regel wordt verwoord (6).

b) Gelet op de verantwoording van artikel 6, 8°, mag redelijkerwijs worden aangenomen dat aan het verbod een einde komt zodra degene die een drankgelegenheid houdt waar sterke drank wordt verstrekt, die drankgelegenheid zo heeft ingericht dat ze conform de aangehaalde bepaling is, hetzij doordat er voor het arbeidsbemiddelingsbureau, het bevrachtingskantoor of het aanwervingsbureau een aparte ingang is gemaakt, hetzij doordat de drankgelegenheid overgebracht is naar een gebouw waar zich geen zulk bureau of kantoor bevindt.

Volgens het ontwerp is het van rechtswege uit artikel 16 volgende verbod om een drankgelegenheid te houden waar sterke drank wordt verstrekt dus telkens van blijvende aard, behalve in het geval onder 1° en in het geval onder 8°.

III. Om de juiste draagwijdte van de bepalingen van artikel 6 van het ontwerp te achterhalen is het nodig die bepalingen te vergelijken met een aantal andere die een onderscheiden doch soortgelijk onderwerp hebben.

(1) Arr. en Adv. blz. 303.

(2) Arr. en Adv. blz. 14.

(3) Zie onder meer :

J. Constant, v^o « Spiritueuses (Régime des boissons...) » n° 384, Répertoire pratique de droit belge, Brussel, Bruylant, Parijs, L. G. D. J. 1951.

P. E. Trousse, Droit pénal, Boekdeel I, Deel I, n° 1163, Les Nouvelles, Brussel, Larcier, 1956.

R. Screvens, « L'interdiction professionnelle en droit pénal », n° 235, Brussel. Les Editions de la Librairie encyclopédique, 1957.

(4) Zie onder meer R. Screvens, loc. cit.

(5) Dat is de conclusie die moet worden getrokken uit artikel 17, § 2, van het ontwerp.

(6) Artikel 17, § 2, van het ontwerp bepaalt weliswaar dat sluiting van de drankgelegenheid geen uitwerking meer heeft na betaling van het vergunningsrecht en van de geldboeten, maar die bepaling is niet toereikend want ze betreft de sluiting van de drankgelegenheid. Zoals in verband met artikel 17 zal worden toegelicht, is die laatste maatregel te onderscheiden van het in het ontworpen artikel 1 bepaalde verbod: hij is immers een bijkomende straf en heeft een zakelijk karakter.

ait été prononcée par jugement; qu'aucune décision administrative n'est nécessaire pour "déclarer" la déchéance; que l'administration est sans pouvoir en cette matière, aucun de ses actes n'étant susceptible de modifier en ce cas les droits des particuliers; que quelle que soit leur formulation, les décisions qu'elle est amenée à prendre ont la nature d'avis ou d'avertissements; que de tels actes ne sont pas susceptibles de faire l'objet d'un recours en annulation » (1). La même solution avait déjà été adoptée par un arrêt du Conseil d'Etat du 10 janvier 1952, n° 1244/Vle (2).

Les auteurs se prononcent dans le même sens (3); certains d'entre eux précisent qu'en vertu de la loi, l'interdiction résulte également de plein droit des frais autres que des condamnations, qui sont énumérées à l'article 1er des lois coordonnées par l'arrêté royal du 3 avril 1953 (4).

Comme l'observation en a été faite plus haut, sous réserve de quelques adaptations, l'article 6 du projet reproduit l'article 1er des lois coordonnées par l'arrêté royal du 3 avril 1953. L'article 6 du projet doit donc être interprété en ce sens, qu'à l'instar dudit article 1er des lois coordonnées, il établit des interdictions de plein droit, qui frappent les débiteurs de boissons spiritueuses sans qu'elles doivent être prononcées par le juge ni faire l'objet d'une décision de l'autorité administrative.

II. Lorsque la loi ne prévoit pas de limite pour la durée de l'interdiction d'une activité, cette interdiction a un caractère perpétuel.

Il est toutefois permis d'admettre une dérogation au principe indiqué lorsque la cause de l'interdiction est d'une nature telle que la disparition de cette cause doit être considérée comme imposant la levée de l'interdiction.

a) L'article 1er, 1°, des lois coordonnées par l'arrêté royal du 3 avril 1953 interdit de tenir des débits de boissons fermentées à ceux qui n'ont pas acquitté la totalité des taxes relatives à ces débits de boissons, dont ils sont redevables en application des lois coordonnées. Mais le même article 1er, 1°, ajoute, en un alinéa 2, que « Cette déchéance est levée à partir du paiement de ces impositions, une nouvelle taxe d'ouverture étant due pour les débits ouverts après avoir été fermés pendant un an au moins ». Bien que, pour le motif exposé plus haut, une interdiction provoquée exclusivement par le défaut de paiement de la patente, doive être considérée comme cessant ses effets en cas d'acquiescement de celle-ci (5), il est souhaitable, dans un but de sécurité juridique, de compléter le projet par une disposition énonçant la règle (6).

b) Compte tenu de la justification de l'article 6, 8°, il serait raisonnable d'admettre que l'interdiction prenne fin à partir du moment où celui qui tient un débit de boissons spiritueuses aura fait en sorte que l'installation de ce débit de boissons ait été rendue conforme à la disposition citée, soit qu'une voie d'accès propre ait été aménagée pour le bureau de placement, d'affrètement ou d'embauchage, soit que le débit de boissons ait été transféré dans un immeuble où ne se trouve pas un tel bureau.

Selon le projet, les interdictions de tenir un débit de boissons spiritueuses qui résultent de plein droit de l'article 6 ont donc un caractère perpétuel, sauf dans le cas prévu au 1° et dans le cas prévu à l'8°.

III. Pour discerner la portée exacte des dispositions de l'article 6 du projet, il est nécessaire de les comparer avec d'autres dispositions qui ont un objet distinct mais similaire.

(1) Rec. p. 283.

(2) Rec. p. 13.

(3) Voir notamment :

J. Constant, v^o « Spiritueuses (Régime des boissons...) », n° 384, Répertoire pratique de droit belge, Bruxelles, Bruylant, Paris, L. G. D. J. 1951.

P. E. Trousse, Droit pénal, Tome I, vol. I, n° 1163. Les Nouvelles, Bruxelles, Larcier, 1956.

R. Screvens, « L'interdiction professionnelle en droit pénal », n° 235, Bruxelles. Les Editions de la Librairie encyclopédique 1957.

(4) Voir notamment R. Screvens, loc. cit.

(5) Telle est la solution qui doit se déduire de l'article 17, § 2, du projet.

(6) L'article 17, § 2, du projet prévoit sans doute que la fermeture du débit cessera d'avoir effet après le paiement de la patente et des amendes. Mais cette disposition ne suffit pas parce qu'elle concerne la fermeture du débit. Comme on le précisera, à propos de l'article 17, cette dernière mesure est distincte de l'interdiction prévue par l'article 1er du projet: elle constitue une peine accessoire et a un « caractère réel ».

a) Artikel 6, 3°, bepaalt dat geen drankgelegenheid waar sterke drank wordt verstrekt mogen houden zij die veroordeeld zijn wegens een van de in die bepaling opgesomde misdrijven, met name wegens een misdrijf als bepaald in de artikelen 379 tot 381 van het Strafwetboek.

1. Artikel 382, tweede lid (1), van hetzelfde Wetboek bepaalt dat de rechtbanken in de gevallen van de artikelen 379, 380, 380bis, 380ter en 381, tegen de veroordeelden het verbod kunnen uitspreken om gedurende een jaar tot drie jaar bepaalde werkzaamheden, onder meer het houden van een « drankgelegenheid », uit te oefenen. Het betreft hier een bijkomende straf waarvan het uitspreken zaak van de rechter is en die binnen de door de wet bepaalde grenzen, te zijner beoordeling staat (2).

Artikel 382, tweede lid, van het Strafwetboek machtigt de rechter aan de veroordeelde verbod op te leggen een drankgelegenheid te houden voor welke drank ook. Een vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel dd. 29 juni 1962 verklaart terecht: « ... l'interdiction prononcée par l'article 382, alinéa 3, du Code pénal ne spécifie nullement qu'il doit s'agir d'un débit de boissons alcoolisées seulement » (3).

Er is dus geen tegenstrijdigheid tussen artikel 6, 3°, van het ontwerp en artikel 382, tweede lid, van het Strafwetboek.

2. Ook in de artikelen 10 en 11 van de besluitwet van 14 november 1939 betreffende de beteugeling van de dronkenschap gaat het om een verbod welke drank ook te verkopen of te verstrekken (4). Dat verbod is gesteld hetzij als bijkomende straf, hetzij als administratieve maatregel, onderscheidenlijk in artikel 10 en in artikel 11 van de besluitwet.

b) In de bepalingen van het al eerder aangehaalde artikel 1 van de bij koninklijk besluit van 3 april 1953 gecoördineerde wetten inzake de « slijterijen van gegiste dranken » wordt daarentegen, voor een reeks van soortgelijke gevallen als in artikel 6 van het ontwerp zijn opgesomd, alleen het verbod gesteld houder te zijn van een drankgelegenheid waar gegiste drank wordt verstrekt.

IV. Het verbod een drankgelegenheid te houden is soms een tijdelijk verbod. Dat is met name het geval als dat verbod een bijkomende straf (5) of een administratieve maatregel (6) is.

Het verbod in artikel 6, 2° tot 7°, van het beroep daarentegen is, bij ontstentenis van een tekst die het in de tijd beperkt, evenals het verbod in artikel 1, 2° tot 8°, van de gecoördineerde wetten van 3 april 1953, telkens van blijvende aard, zoals onder II al is opgemerkt.

a) Het is zaak van de Regering en van de Wetgevende Kamers uit te maken of het, om op het recht van de betrokkenen geen te verregaande beperking te leggen en hun reclassering te bevorderen, niet gewenst ware aan de verbodsmaatregel een grens te stellen in de tijd (7) (8).

b) Regering en Wetgevende Kamers behoren evenzo uit te maken of het, nu de feiten toch al zeer oud zijn, nog verantwoord is een verbod te stellen ten aanzien van hen die vóór 24 september 1948 een huis van ontucht of een inrichting voor geheime prostitutie hebben gehouden.

(1) De bepaling was aanvankelijk het derde lid, in artikel 382 van het Strafwetboek ingevoegd door de wet van 21 juni 1948, ze is het tweede lid van dat artikel geworden ingevolge de opheffingsbepaling die voorkomt in artikel 90, 2°, van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming.

(2) R. Screvens, op. cit. n° 192.

(3) J. T. 1962, blz. 661 met aantekeningen van J. Dujardin. Zie ook: M. Rigaux et P. E. Trousse « Les crimes et les délits du Code pénal », vijfde deel, blz. 352-359, 369, 395-397, Brussel, Bruylant; Parijs L. G. D. J. 1968.

(4) Reeds in artikel 14, derde lid, van de wet van 16 augustus 1887 betreffende de openbare dronkenschap, welke bepaling overgenomen is in artikel 11 van de besluitwet van 14 november 1939, diende aan het woord « dranken » die betekenis te worden gegeven (Corr. Luik, 2 juli 1982, Pas. 1892/III-366).

(5) Strafwetboek, artikel 382, tweed lid; besluitwet van 14 november 1939 betreffende de beteugeling van de dronkenschap, artikel 10, eerste lid, 2°, gewijzigd bij de wet van 15 april 1958.

(6) De voornoemde besluitwet van 14 november 1939, artikel 11, derde en vierde lid.

(7) Uit de beslissing van de Europese Commissie voor de rechten van de mens dd. 9 juni 1958, inzake Raymond De Becker, lijkt bezwaarlijk te kunnen worden afgeleid dat ieder verbod met een blijvend karakter, wat ook de aard van het er door getroffen recht moge zijn, in strijd zou komen met het Verdrag.

(8) Definitief verbod kan in bepaalde opzichten de reclassering van de veroordeelde bevorderen doordat het hem uitsluit van een voor hem gevaarvolle werkzaamheid.

a) L'article 6, 3°, du projet interdit de tenir un débit de boissons spiritueuses aux personnes qui ont été condamnées pour une des infractions énumérées par la disposition et notamment pour une infraction aux articles 379 à 381 du Code pénal.

1. L'article 382, alinéa 2 (1), du même Code dispose que dans les cas prévus aux articles 379, 380, 380bis, 380ter, 381, les tribunaux pourront interdire, pour un terme de un à trois ans certaines activités aux condamnés et notamment celle d'exploiter un « débit de boisson ». Il s'agit ici d'une peine accessoire qu'il appartient au juge de prononcer et au sujet de laquelle celui-ci dispose, dans les limites fixées par la loi, d'un pouvoir d'appréciation (2).

L'article 382, alinéa 2, du Code pénal, habilite le juge à interdire au condamné d'exploiter tout débit de boissons quelconques. Comme le déclare un jugement du 29 juin 1962 du tribunal correctionnel de Bruxelles, « l'interdiction prononcée par l'article 382, alinéa 3, du Code pénal ne spécifie nullement qu'il doit s'agir d'un débit de boissons alcoolisées seulement » (3).

Il n'y a donc pas de contradiction entre l'article 6, 3°, du projet et l'article 382, alinéa 2, du Code pénal.

2. De même, c'est l'interdiction de vendre ou de débiter des boissons quelconques qui est prévue par les articles 10 et 11 de l'arrêté-loi du 14 novembre 1939 relatif à la répression de l'ivresse (4). Cette interdiction est établie, soit à titre de peine accessoire, soit à titre de mesure administrative, respectivement par l'article 10 et par l'article 11 de l'arrêté-loi.

b) En revanche, c'est exclusivement l'interdiction d'être débitant de boissons fermentées qui est portée, pour une série de cas semblables à ceux qui sont énumérés à l'article 6 du projet, par les dispositions formant l'article 1er des lois concernant les débits de boissons fermentées, coordonnées par l'arrêté royal du 3 avril 1953, article qui a déjà été cité plus haut.

IV. Certaines interdictions de tenir un débit de boissons ont un caractère temporaire. Il en est ainsi dans des cas où cette interdiction constitue une peine accessoire (5) et dans des cas où elle constitue une mesure administrative (6).

Au contraire, comme les interdictions prévues par l'article 1er, 2° à 8°, des lois coordonnées du 3 avril 1953, les interdictions prévues par l'article 6, 2° à 7°, du projet ont, à défaut de texte leur fixant une limite dans le temps, un caractère perpétuel comme l'observation en a été faite au II.

a) Il appartiendra au Gouvernement et aux Chambres législatives d'apprécier si, dans le souci de ne pas apporter une restriction excessive à un droit des intéressés et de favoriser le reclassement de ceux-ci, il ne conviendrait pas de fixer une limite à la durée de la mesure d'interdiction (7) (8).

b) Il appartiendra au Gouvernement et aux Chambres législatives d'apprécier également si, eu égard au caractère très ancien des faits, il se justifie encore de frapper d'une interdiction ceux qui ont tenu une maison de débauche ou un établissement de prostitution clandestin avant le 24 septembre 1948.

(1) Originellement l'alinéa 3 introduit par la loi du 21 juin 1948, devenu l'alinéa 2 par l'effet de la disposition abrogatoire contenue à l'article 90, 2°, de la loi du 8 avril 1965 relative à la protection de la jeunesse.

(2) R. Screvens, op. cit. n° 192.

(3) J. T. 1962, p. 661 avec observations J. Dujardin. Voir également: M. Rigaux et P. E. Trousse, « Les crimes et délits du Code pénal », Tome cinquième, pages 352-359, 369, 395-397, Bruxelles, Bruylant; Paris L. G. D. J. 1968.

(4) Telle était déjà la portée reconnue au mot « boissons » dans l'article 14, alinéa 3, de la loi du 16 août 1887 concernant l'ivresse publique, disposition qui a été reprise par l'article 11 de l'arrêté-loi du 14 novembre 1939 (Corr. Liège, 2 juillet 1982, Pas. 1982-III-366).

(5) Code pénal, article 382, alinéa 2; arrêté-loi du 14 novembre 1939 relatif à la répression de l'ivresse, article 10, alinéa 1er, 2°, modifié par la loi du 15 avril 1958.

(6) Arrêté-loi du 14 novembre 1939 précité, article 11, alinéa 3 et 4.

(7) Il paraît difficile de déduire de la décision de la Commission européenne de droits de l'homme du 9 juin 1958, en cause Raymond De Becker, que serait contraire à la Convention, toute interdiction de caractère perpétuel, quelle que soit la nature du droit qui en ferait l'objet.

(8) L'interdiction définitive peut, sous certains aspects, favoriser le reclassement du condamné en l'excluant de l'exercice d'activités particulièrement dangereuses pour lui.

De regeling van artikel 1 van de bij koninklijk besluit van 3 april 1953 gecoördineerde wetten zou op de twee hier aangehaalde punten eventueel in overeenstemming moeten worden gebracht met de regeling waarin artikel 6 van het ontwerp voorziet.

* * *

Onder 9° moet de bijwoordelijke bepaling « naar behoren » in ieder geval vervangen worden door « wettelijk ».

* * *

Met inachtneming van hetgeen hiervoren is opgemerkt en mede ter wille van de overeenstemming met artikel 2, § 4, van de voornoemde gecoördineerde wetten zou artikel 6 als volgt moeten worden geredigeerd :

« Artikel 6. — § 1. Houder van een drankgelegenheid waar sterke drank wordt verstrekt voor gebruik ter plaatse mogen niet zijn :

... (1° tot 9° van de hierna voorgestelde Nederlandse versie).

§ 2. De in paragraaf 1, 2°, 3°, 4°, 5°, 6° en 7° vermelde personen mogen op generlei wijze deelnemen aan de exploitatie van een drankgelegenheid waar sterke drank wordt verstrekt voor gebruik ter plaatse ».

Artikel 7

In de Franse tekst onder 2° moet worden gelezen :

« 2° lorsqu'un de leurs organes ou de leurs représentants ... (voorts zoals in het ontwerp) ».

Artikel 8

Het eerste lid is een nodeloze herhaling van artikel 6, 9°, en moet vervallen.

De gemachtigde ambtenaren zijn het ermee eens dat het tweede lid (dat het eerste lid wordt) in ruimere bewoordingen en tevens nauwkeuriger zou moeten worden gesteld als volgt :

« Het verstrekken, zelfs gratis, van sterke drank voor gebruik ter plaatse aan minderjarigen beneden achttien jaar is verboden in alle plaatsen en lokaliteiten bedoeld in artikel 2, § 1. »

De Franse tekst van het derde lid (dat het tweede lid wordt) zou beter met de Nederlandse overeenstemmen en zou de bedoeling van de Regering beter weergeven in de volgende lezing :

« La vente à des mineurs de moins de dix-huit ans de boissons spiritueuses à emporter est interdite. »

Artikel 9

Dit zeer lange artikel neemt de artikelen 9, 10, 11, 12, 18, 28, 31 en 32 van de gecoördineerde wetten van 1953 over of sluit daarbij aan. Het zou als volgt moeten worden gesplitst :

de paragrafen 1 tot 3 zouden artikel 9 vormen;
de paragrafen 4 en 5 zouden artikel 10 vormen;
de paragrafen 6 en 7 zouden artikel 11 vormen;
en paragraaf 8 zou artikel 12 worden.

* * *

De volzin die paragraaf 1 inleidt, zou beter als volgt worden geredigeerd :

« § 1. De vergunning voor het verstrekken van sterke drank voor gebruik ter plaatse wordt afgegeven tegen betaling van een jaarlijkse en ondeelbare belasting, vastgesteld per kalenderjaar op ... % van het bedrag van de werkelijke of de vermoedelijke jaarlijkse huurwaarde van de tot drankgelegenheid bestemde lokaliteiten, zonder dat de belasting minder mag bedragen dan : ... »

De in paragraaf 1 vermelde getallen moeten voluit geschreven worden. Deze opmerking geldt voor alle artikelen waarin een getal voorkomt en inzonderheid voor artikel 14 (dat 17 wordt).

In de Franse tekst van paragraaf 2 vervangt men het woord « majorée » door het woord « augmentée ».

Vooran in de Franse tekst van paragraaf 3, 2°, schrijft men liever « jour » dan « journée ».

Het zou beter beantwoorden aan de bedoeling van de Regering, zoals die aan de Raad van State te kennen is gegeven, indien aan het slot van paragraaf 3, 2°, werd gelezen : « ... is voor het geheel verschuldigd voor iedere begonnen periode ».

In paragraaf 4, 3°, is bepaald dat ingeval de vermoedelijke huurwaarde betwist wordt, de betwisting wordt geregeld volgens een door de Koning te bepalen procedure.

Sur les deux points indiqués, il y aurait lieu de mettre, le cas échéant, le régime prévu par l'article 1er des lois coordonnées par l'arrêté royal du 3 avril 1953 en harmonie avec le régime retenu dans l'article 6 du projet.

* * *

De toute façon, au 9°, l'adverbe « dûment » doit être remplacé par « légalement ».

* * *

Compte tenu des observations qui précèdent et dans un souci de concordance avec l'article 2, § 1, des lois coordonnées précitées, l'article 6 devrait être rédigé de la manière suivante :

« Article 6. — § 1. Ne peuvent être débitants de boissons spiritueuses à consommer sur place :

(... 1° à 9° du projet).

§ 2. Les personnes mentionnées au § 1, 2°, 3°, 4°, 5°, 6° et 7°, ne peuvent participer, d'une manière quelconque, à l'exploitation d'un débit de boissons spiritueuses à consommer sur place. »

Article 7

Au 2°, dans le texte français, il faut lire :

« 2° lorsqu'un de leurs organes ou de leurs représentants... (la suite comme au projet). »

Article 8

Le premier alinéa fait double emploi avec l'article 6, 9°, et doit être omis.

De l'accord des fonctionnaires délégués, l'alinéa 2 (devenant l'alinéa premier) devrait être rédigé d'une manière à la fois plus large et plus précise dans les termes suivants :

« Le fait de servir, même à titre gratuit, à des mineurs de moins de dix-huit ans des boissons spiritueuses à consommer sur place, est interdit dans tous les lieux et locaux visés à l'article 2, § 1. »

Le texte français de l'alinéa 3 (devenant l'alinéa 2) correspondrait mieux au texte néerlandais et refléterait mieux les intentions du Gouvernement dans la rédaction suivante :

« La vente à des mineurs de moins de dix-huit ans de boissons spiritueuses à emporter est interdite. »

Article 9

Cet article fort long reproduit les articles 9, 10, 11, 12, 18, 28, 31 et 32 des lois coordonnées de 1953 ou s'en inspire. Il devrait être scindé de la manière suivante :

les paragraphes 1 à 3 formeraient l'article 9;
les paragraphes 4 et 5 formeraient l'article 10;
les paragraphes 6 et 7 formeraient l'article 11;
et le paragraphe 8 deviendrait l'article 12.

* * *

Dans la phrase introductive du paragraphe 1er, mieux vaudrait écrire : « d'une taxe annuelle et indivisible, fixée par année civile ... ».

Les nombres repris au paragraphe 1er doivent être écrits en toutes lettres. Cette observation vaut pour tous les articles où figure un nombre et notamment pour l'article 14 (devenant 17).

Au paragraphe 2, il conviendrait de remplacer le mot « majorée » par le mot « augmentée », dans le texte français.

Au début du paragraphe 3, 2°, mieux vaudrait écrire « jour » au lieu de « journée », dans le texte français.

Il serait plus conforme aux intentions du Gouvernement, telles qu'elles ont été exposées au Conseil d'Etat, d'écrire, à la fin du paragraphe 3, 2° : « ... est due en entier pour chaque période commencée ».

Au paragraphe 4, 3°, il est prévu qu'en cas de contestation de la valeur locative présumée, le litige est réglé suivant une procédure à déterminer par le Roi.

Is het aan te nemen dat de Koning, op grond van een Hem door de wetgever verleende machtiging, kan bepalen op welke wijze een geding gevoerd wordt voor het rechtscollege dat het geschil dient te beslechten, het aanwijzen van dat rechtscollege kan Hem niet worden opgedragen en moet het werk zijn van de wetgever zelf, zoals voorgeschreven in de artikelen 8, 93 en 94 van de Grondwet.

In paragraaf 7, eerste lid, moeten de woorden « doch met uitzondering van de openbare manifestaties als bedoeld in artikel 4, derde lid » vervallen, daar het lid naar hetwelk hier wordt verwezen bepaalt dat het verbod om sterke drank te verstrekken kan worden opgeheven ingevolge een verlot van het college van burgemeester en schepenen (« gemeentebestuur » in het ontwerp) (1).

De term « particuliere vereniging » heeft geen welbepaalde rechtsinhoud. Hij is blijkbaar ontleend aan artikel 18, § 2, van de gecoördineerde wetten van 1953. Daar echter is de strekking ervan verduidelijkt door een verwijzing naar artikel 22, dat in het onderhavige ontwerp geen equivalent heeft.

Nauwkeurigheidshalve zou in de tweede volzin van paragraaf 7, tweede lid, moeten worden gelezen: « Zij mogen echter door andere dan de in het eerste lid bedoelde personen worden geëxploiteerd zolang de tentoonstelling of de jaarbeurs duurt ».

Voor paragraaf 8, eerste lid, is aansluiting gezocht bij artikel 28 van de gecoördineerde wetten van 1953 welk artikel betrekking heeft op de openingsbelasting. Toch mag niet uit het oog worden verloren dat de openingsbelasting slechts eenmaal wordt betaald, terwijl het vergunningsrecht jaarlijks moet worden voldaan.

Paragraaf 8, eerste lid, zou dan ook als volgt moeten worden geredigeerd:

« Het vergunningsrecht moet voor de eerste maal worden betaald bij het indienen van de in artikel 2, § 2, bedoelde aangifte ».

Bovendien zou deze tekst moeten worden aangevuld met een bepaling die zegt wanneer het vergunningsrecht voor de volgende jaren moet worden betaald.

De laatste volzin van paragraaf 8, tweede lid, zou een afzonderlijk lid moeten vormen.

Zoals de ontwerp-tekst is geredigeerd, voorziet hij niet in een vermindering van het jaarlijkse recht voor het geval dat de aangifte in de loop van het jaar wordt ingediend. Een zodanige vermindering zou een afwijking inhouden van het in artikel 9, § 1, uitdrukkelijk geformuleerde beginsel dat het recht ondeelbaar is.

Artikel 10

(dat artikel 13 wordt)

Al kan worden aangenomen dat de Minister van Financiën rechtstreeks door de wetgever wordt belast met het regelen van detailpunten in verband met aangiften en bezwaarschriften, artikel 67 van de Grondwet wil dat de essentiële verordeningbepalingen door de Koning worden vastgesteld.

Artikel 11

(dat artikel 14 wordt)

In paragraaf 2 moet aan het einde van de eerste volzin van de Franse tekst worden gelezen: « ... du juge au tribunal de police », zoals in de artikelen 65 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek.

Artikel 14

(dat artikel 17 wordt)

Het eerste lid zou als volgt moeten worden geredigeerd:

« Met geldboete van honderd frank tot vierduizend frank wordt gestraft hij die sterke drank verkoopt, aanbiedt of verstrekt met overtreiding van de bepalingen van artikel 8. »

Het tweede lid stelt uitdrukkelijk dat « het verbod om dranken te verkopen of te slijten » waarin het voorziet, een bijkomende straf is.

Vergelijkt men dit tweede lid met het eerste lid van hetzelfde artikel 14 van het ontwerp en met artikel 10, eerste lid, 2°, van de besluitwet van 14 november 1939, dan ziet men dat het gaat om een verbod dranken van welke aard ook, en niet alleen maar sterke drank, te verkopen of te verstrekken.

In de Franse tekst van het tweede lid schrijven men « prévues » in plaats van het onjuiste « comminées ».

(1) Of van de provinciegouverneur (zie voetnoot 1, blz. 33).

Si l'on peut concevoir qu'en fonction d'une habilitation du législateur, le Roi détermine la manière de procéder devant la juridiction chargée de statuer sur le litige, la détermination de l'organe juridictionnel ne peut être déléguée et doit être l'œuvre du législateur lui-même, ainsi que le prévoient les articles 8, 93 et 94 de la Constitution.

Au paragraphe 7, alinéa 1er, les mots: « mais à l'exclusion des manifestations publiques visées à l'article 4, alinéa 3 », doivent être omis puisqu'il est prévu dans l'alinéa auquel il est ainsi fait référence que l'interdiction de servir des boissons spiritueuses peut être levée par une autorisation du collège des bourgmestres et échevins (administration communale dans le projet) (1).

Les termes « association particulière » n'ont pas une portée juridique précise. Ils sont apparemment empruntés à l'article 18, § 2, des lois coordonnées de 1953. Toutefois, dans ces lois, leur portée est éclairée par une référence à l'article 22, dont l'équivalent n'existe pas dans le présent projet.

A l'alinéa 2 du paragraphe 7, seconde phrase, il serait plus précis d'écrire: « Toutefois, ces débits peuvent être exploités par d'autres personnes que celles qui sont visées à l'alinéa 1er et pendant toute la durée de la foire ou de l'exposition ».

Le paragraphe 8, alinéa 1er, s'inspire de l'article 28 des lois coordonnées de 1953 qui concerne la taxe d'ouverture. Toutefois, il faut tenir compte que la taxe d'ouverture n'est payée qu'une fois tandis que la taxe de patente est annuelle.

Il conviendrait dès lors de rédiger comme suit le paragraphe 8, alinéa 1er:

« La taxe de patente est payable pour la première fois au moment du dépôt de la déclaration visée à l'article 2, § 2. »

Il conviendrait en outre d'ajouter à ce texte une disposition réglant la période de paiement de la taxe de patente due pour les années suivantes.

La dernière phrase du paragraphe 8, alinéa 2, devrait faire l'objet d'un alinéa distinct.

Tel qu'il est rédigé, le texte du projet ne prévoit pas de réduction de la taxe annuelle en cas de dépôt de la déclaration en cours d'année. Une telle réduction constituerait une dérogation à l'indivisibilité de la taxe, expressément prévue à l'article 9, § 1er.

Article 10

(devenant l'article 13)

Si l'on peut admettre que le Ministre des Finances soit directement chargé par le législateur de régler certaines questions de détail relatives aux déclarations et aux réclamations, l'article 67 de la Constitution impose que les dispositions réglementaires essentielles soient arrêtées par le Roi.

Article 11

(devenant l'article 14)

Au paragraphe 2, à la fin de la première phrase, dans le texte français, il y a lieu d'écrire: « ... du juge au tribunal de police », comme aux articles 65 et suivants du Code judiciaire.

Article 14

(devenant l'article 17)

L'alinéa 1er devrait être rédigé comme suit:

« Est punie d'une amende de cent francs à quatre mille francs toute personne qui vend, offre ou sert des boissons spiritueuses en infraction aux dispositions de l'article 8. »

L'alinéa 2 indique explicitement que « l'interdiction de vendre ou de débiter des boissons » qu'il prévoit constitue une peine accessoire.

Il ressort de la comparaison de l'alinéa 2 avec l'alinéa 1er du même article 14 du projet et avec l'article 10, alinéa 1er, 2°, de l'arrêté-loi du 14 novembre 1939 qu'il s'agit de l'interdiction de vendre ou de débiter toutes boissons quelconques et non seulement de l'interdiction de vendre ou de débiter des boissons spiritueuses.

Dans le texte français de l'alinéa 2, il y aurait lieu de substituer le mot « prévues » au mot « comminées », qui est incorrect.

(1) Ou du gouverneur de la province (voir la note 1, page 8).

Artikel 15

(dat artikel 18 wordt)

In de Franse tekst van paragraaf 2 schrijve men : « Tombe » in plaats van « Tombent ».

In dezelfde paragraaf moet de verwijzing naar artikel 3, § 1, worden verbeterd. Het gaat om artikel 3, 1°.

Artikel 16

(dat artikel 19 wordt)

Volgens de gemachtigde ambtenaren is de in artikel 14 bedoelde geldboete er een van strafrechtelijke aard, terwijl die welke bedoeld is in artikel 16 een « gemengde » geldboete is die niet zal worden verhoogd met de opdecimen bedoeld in de wet van 5 maart 1952, gewijzigd bij de wet van 2 juli 1981, en die door de rechtbank zal worden opgelegd.

Paragraaf 1, 4°, stelt strafbaar elke handeling van de houder van de drankgelegenheid, van zijn aangestelde of van een derde, die ertoe strekt de opsporing of de vaststelling van de overtredingen te verhinderen of te belemmeren.

Artikel 17, § 3, voorziet in de verplichte sluiting van de drankgelegenheid in geval van overtreding van artikel 16, § 1, 4°.

Is het aan te nemen dat als straf de sluiting van de drankgelegenheid wordt uitgesproken wanneer het de houder van de drankgelegenheid of zijn aangestelde is die de opsporing belemmert, minder goed laat zich dat begrijpen wanneer het een derde, mogelijk een gewoon gebruiker is die dat doet.

Met het oog op een betere inrichting van artikel 17 (dat artikel 20 wordt), zou artikel 16 (dat artikel 19 wordt), § 1, 4°, zo moeten worden gesplitst dat de verhoging of belemmering door een derde in een 5° wordt behandeld.

In de tekst onder 4° zou, ter wille van de overeenstemming met het ontwerp in zijn geheel, moeten worden gelezen :

« 4° elke handeling van de houder van de drankgelegenheid, van zijn orgaan, van zijn lasthebber of van zijn aangestelde, die ertoe strekt de opsporing of de vaststelling van de overtredingen te verhinderen of te belemmeren; »

De tekst onder 5° zou dan kunnen luiden :

« 5° elke handeling door een derde met hetzelfde oogmerk verricht; »

Artikel 17

(dat artikel 20 wordt)

Algemene opmerkingen

Het artikel herhaalt grotendeels artikel 37 van de door het koninklijk besluit van 3 april 1953 gecoördineerde wetten, zoals het gewijzigd is bij de wet van 6 juli 1967, en bepaalt dat de drankgelegenheid waar sterke drank wordt verstrekt, in de genoemde gevallen wordt gesloten.

Doordat het artikel stelt dat de sluiting van de drankgelegenheid « uitgesproken » wordt, blijkt duidelijk dat de maatregel een bijkomende straf is, die alleen door de rechter kan worden opgelegd.

Anderzijds is de sluiting van de drankgelegenheid te onderscheiden van het « persoonlijke beroepsverbod » dat rechtstreeks iemands werkzaamheid treft; zij is een « zakelijk beroepsverbod », een verbod dat slechts zijdelings de beroepswerkzaamheid van een persoon treft. « En rendant l'établissement ou les instruments professionnels indisponibles, elle empêche uniquement la continuation de la profession dans les locaux ou au moyen d'objets frappés d'interdiction et laisse le surplus de l'activité du condamné intacte » (1).

Bijzondere opmerkingen

Aan het slot van paragraaf 1 kan juister worden gelezen : « ... tot voldaan is aan de eisen die door of krachtens die bepalingen zijn gesteld ».

Zoals in opmerking II, b, bij artikel 6 is uiteengezet, ligt het voor de hand dat in geval van overtreding van artikel 6, 8°, de sluiting van de drankgelegenheid slechts geldt zolang de drankgelegenheid niet ingericht is conform de aangehaalde bepaling.

Article 15

(devenant l'article 18)

Au paragraphe 2, il convient d'écrire, dans le texte français, « Tombe » et non « Tombent ».

En outre, la référence à l'article 8, § 1er, doit être corrigée. Il s'agit de l'article 3, 1°.

Article 16

(devenant l'article 19)

Selon les fonctionnaires délégués, alors que l'amende prévue par l'article 14 est de nature pénale, celle qui est prévue par l'article 16 est une amende « mixte » qui ne sera pas augmentée des décimes additionnels prévus par la loi du 5 mars 1952, modifiée par la loi du 2 juillet 1981, et qui sera prononcée par le tribunal.

Le paragraphe 1er, 4°, tend à réprimer tout acte du débitant, de son préposé ou d'un tiers tendant à empêcher ou à entraver la recherche ou la constatation des infractions.

L'article 17, § 3, prévoit la fermeture obligatoire du débit en cas d'infraction à l'article 16, § 1er, 4°.

Si l'on peut admettre que la sanction de la fermeture du débit soit prononcée lorsque l'entrave aux recherches est le fait du débitant ou de son préposé, cette sanction se conçoit moins lorsque l'entrave est le fait d'un tiers, qui peut être un simple consommateur.

Pour faciliter l'aménagement de l'article 17 (devenant 20), il conviendrait de diviser l'article 16 (devenant 19), § 1er, 4°, et de prévoir dans un 5° l'acte d'empêchement ou d'entrave commis par un tiers.

Au 4°, dans un souci de concordance avec l'ensemble du projet, il y aurait lieu d'écrire :

« 4° tout acte du débitant, de son organe, de son mandataire ou de son préposé tendant à empêcher ou à entraver la recherche ou la constatation des infractions. »

Le 5° pourrait alors être rédigé comme suit :

« 5° tout acte d'un tiers tendant aux mêmes fins. »

Article 17

(devenant l'article 20)

Observations générales

Reproduisant en grande partie l'article 37 des lois coordonnées par l'arrêté royal du 3 avril 1953, modifié par la loi du 6 juillet 1967, l'article prévoit la fermeture du débit de boissons spiritueuses dans les cas énumérés.

En énonçant que « la fermeture du débit est prononcée », l'article fait clairement apparaître que la mesure est une peine accessoire, que seule le juge peut appliquer.

Par ailleurs, la fermeture du débit se distingue de « l'interdiction professionnelle personnelle », qui atteint directement l'activité d'un individu; elle constitue une « interdiction professionnelle réelle ». Celle-ci « n'atteint qu'indirectement l'activité professionnelle d'un individu » : « En rendant l'établissement ou les instruments professionnels indisponibles, elle empêche uniquement la continuation de la profession dans les locaux ou au moyen d'objets frappés d'interdiction et laisse le surplus de l'activité du condamné intacte » (1).

Observations particulières

A la fin du paragraphe 1er, il serait plus correct d'écrire : « ... par ces dispositions ou en vertu de celles-ci... ».

Ainsi qu'il a été exposé dans l'observation II, b, sous l'article 6, il faut logiquement admettre qu'en cas d'infraction à l'article 6, 8°, la fermeture du débit ne produit effet qu'aussi longtemps que le débit de boissons spiritueuses n'aura pas été rendu conforme à la disposition citée.

(1) R. Screvens, *op. cit.*, n°s 34-37.(1) R. Screvens, *op. cit.*, n°s 34-37.

De gemachtigde ambtenaar is het ermee eens dat de tekst van paragraaf 3 nader moet bepalen dat een van de bedoelde overtredingen een overtreding is van het tweede lid van artikel 14 (dat artikel 17 wordt) en niet van dat artikel 17 in zijn geheel.

Paragraaf 4 zou beter als volgt worden geredigeerd :

« § 4. In geval van overtreding van artikel 7, wordt de sluiting van de drankgelegenheid uitgesproken; zij geldt niet langer wanneer de uitgesloten personen niet meer aan de exploitatie van de drankgelegenheid deelnemen. »

Artikel 20

(dat artikel 23 wordt)

Uit de uitleg die de gemachtigden van de Regering aan de Raad van State hebben verstrekt, blijkt dat het artikel zou moeten worden aangevuld met de woorden « met uitzondering van de hoofdgevangenisstraf en van de in artikel 17 (oud 14), eerste lid, bedoelde geldboete ».

Het is zaak van de Regering en van de Wetgevende Kamers te oordelen of deze uitzondering niet moet worden uitgebreid tot de andere niet-fiscale geldboeten waarin het ontwerp voorziet.

Artikel 21

(dat artikel 24 wordt)

Om de invordering van het vergunningsrecht te vergemakkelijken zou — de gemachtigden van de Regering zijn het daarmee eens — moeten worden verwezen naar de artikelen 313 tot 319 van de algemene wet inzake douane en accijnzen, liever dan naar het ene artikel 314.

Artikel 22

(dat artikel 25 wordt)

Dit artikel zou beter als volgt worden geredigeerd :

« Art. 25. — Artikel 27 van de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken, gecoördineerd op 3 april 1953, gewijzigd bij de wet van 6 juli 1967, is niet van toepassing op de houders van een drankgelegenheid waar sterke drank voor gebruik ter plaatse wordt verstrekt. »

Artikel 24

(dat artikel 27 wordt)

De Franse tekst van paragraaf 3 stemt niet overeen met de Nederlandse. Al is deze laatste nauwkeuriger, toch voldoet hij niet. De paragraaf zou beter als volgt worden geredigeerd :

« § 3. De houders van een drankgelegenheid, die het in paragraaf 2 bedoelde voorschot hebben betaald, moeten de in artikel 2, § 2, bedoelde aangifte indienen zodra zij daartoe door de ontvanger zijn uitgenodigd.

Het eventuele saldo van het vergunningsrecht voor het jaar 1983 moet worden betaald binnen een maand nadat de ontvanger der accijnzen heeft laten weten hoeveel het bedraagt. »

De l'accord du fonctionnaire délégué, le texte du paragraphe 3 doit préciser que l'une des infractions visées est une infraction à l'alinéa 2 de l'article 14 (devenant l'article 17) et non pas à cet article 17 tout entier.

Le paragraphe 4 serait mieux rédigé comme suit :

« § 4. En cas d'infraction à l'article 7, la fermeture du débit est prononcée; elle cesse ses effets lorsque les personnes exclues ne participent plus à l'exploitation du débit. »

Article 20

(devenant l'article 23)

Il ressort des explications fournies au Conseil d'Etat par les délégués du Gouvernement que l'article devrait être complété par les mots « , à l'exception de l'emprisonnement principal et de l'amende visée à l'article 17 (ex-14), alinéa 1er ».

Il appartiendra au Gouvernement et aux Chambres législatives d'apprécier si cette exception ne devrait pas être étendue aux autres amendes dépourvues de tout caractère fiscal, que le projet prévoit.

Article 21

(devenant l'article 24)

Pour faciliter le recouvrement de la taxe, il conviendrait, de l'accord des délégués du Gouvernement, de se référer aux articles 313 à 319 de la loi générale sur les douanes et accises plutôt qu'au seul article 314.

Article 22

(devenant l'article 25)

Cet article serait mieux rédigé comme suit :

« Art. 25. — L'article 27 des dispositions légales concernant les débits de boissons fermentées, coordonnées le 3 avril 1953, modifié par la loi du 6 juillet 1967, n'est pas applicable aux débitants de boissons spiritueuses à consommer sur place. »

Article 24

(devenant l'article 27)

Le texte français du paragraphe 3 ne correspond pas au texte néerlandais. Pour être plus précis, celui-ci n'en est pas moins insuffisant. Le paragraphe serait mieux rédigé comme suit :

« § 3. Les débitants qui auront payé l'acompte prévu au paragraphe 2 devront introduire la déclaration visée à l'article 2, § 2, dès qu'ils y auront été invités par le receveur.

Le solde éventuel de la taxe de patente pour l'année 1983 sera payable dans le mois de la notification de son montant par le receveur des accises. »

BIJLAGE

« ONTWERP VAN WET BETREFFENDE HET VERSTREKKEN VAN STERKE DRANK VOOR GEBRUIK TER PLAATSE EN BETREFFENDE HET VERGUNNINGSRECHT

BOUDEWIJN,

Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, ONZE GROET.

Op de voordracht van Onze Vice-Eerste Minister en Minister van Justitie en van Onze Vice-Eerste Minister en Minister van Financiën,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Vice-Eerste Minister en Minister van Justitie en Onze Vice-Eerste Minister en Minister van Financiën zijn gelast in Onze naam bij de Wetgevende Kamers het ontwerp van wet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

- 1° sterke drank : drank die, bij een temperatuur van twintig graden Celsius, voor meer dan tweeëntwintig volumeprocenten uit alcohol bestaat;
2° ... (zie advies).

Artikel 2

§ 1. Het verkopen en aanbieden, zelfs gratis, in welke hoeveelheid ook, van sterke drank voor gebruik ter plaatse en het laten gebruiken van zodanige drank zijn, in voor het publiek toegankelijke plaatsen, verboden aan wie niet in het bezit is van de vereiste vergunning. Met voor het publiek toegankelijke plaatsen worden gelijkgesteld de lokaliteiten waar de leden van een vereniging of van een groepering uitsluitend of voornamelijk bijeenkomen om sterke drank of gegiste drank te gebruiken of om kansspelen te bedrijven.

§ 2. De vergunning wordt afgegeven door de Minister van Financiën of zijn gemachtigde.

(tweede lid : zie advies).

In die aangifte moeten nauwkeurig de tot drankgelegenheid bestemde lokaliteiten alsook hun huurwaarde worden vermeld.

Zij moet vergezeld gaan van :

- 1° ... (zie advies) ...;
2° een verklaring van hygiëne, afgegeven door het bevoegde gemeentebestuur, waaruit blijkt dat de drankgelegenheid voldoet aan de eisen gesteld ter uitvoering van artikel 5;
3° een verklaring van zedelijkheid, afgegeven door hetzelfde bestuur, waaruit blijkt dat de houder van de drankgelegenheid en de bij hem inwonende personen die aan de exploitatie van de drankgelegenheid ... (zie advies) ... deelnemen, zich niet bevinden, de enen in een van de gevallen van uitsluiting bepaald in artikel 6, 2° tot 9°, de anderen in een van de gevallen van uitsluiting bepaald in artikel 6, 2° tot 8°.
Het plan en de verklaring van hygiëne zijn niet vereist als het gaat om een reizende drankgelegenheid of om een occasionele drankgelegenheid.

(vijfde lid : zie advies).

(zesde lid : zie advies).

§ 3. (zie advies).

Artikel 3

Houders van een drankgelegenheid, die geen vergunning bezitten, mogen geen enkele hoeveelheid sterke drank voorhanden hebben :

- 1° in de lokaliteiten waar de verbruikers toegang hebben;
2° in de overige gedeelten van de inrichting, en ook niet in de belendende woning.

Artikel 4

(eerste lid : zie advies).

De terrassen op de openbare weg die deel uitmaken van een inrichting met een vergunning, vallen niet onder dat verbod.

(derde lid : zie advies).

Hetzelfde verbod is van toepassing op inrichtingen gelegen op het domein van de autosnelwegen.

Artikel 5

Elke drankgelegenheid ... (zie advies).

Artikel 6

§ 1. (zie advies) ... :

- 1° zij die het vergunningsrecht niet volledig hebben betaald;
2° zij die veroordeeld zijn tot een criminele straf;
3° zij die veroordeeld zijn wegens een van de misdrijven omschreven in de hoofdstukken IV, V, VI en VII van titel VII van Boek II van het Strafwetboek;
4° zij die veroordeeld zijn wegens heling;
5° zij die veroordeeld zijn hetzij wegens het houden van een speelhuis, hetzij wegens het onwettig aanvaarden van weddenschappen op paardenwedrennen, hetzij wegens het houden van een kantoor voor andere weddenschappen dan op paardenwedrennen;
6° zij die vallen onder artikel 80 van de wet van 12 juli 1978 betreffende het accijnsregime van alcohol;
7° zij die een huis van ontucht of een inrichting voor geheime prostitutie houden of hebben gehouden; het verval bestaat zodra het houden van zulk een huis of inrichting is vastgesteld door een vóór 24 september 1948 genomen beslissing van het college van burgemeester en schepenen, of door een rechterlijke beslissing (zie opmerking in het advies);
8° zij die hun drankgelegenheid exploiteren in een gebouw waarin een arbeidsbemiddelingsbureau, een bevrachtungskantoor of een aanwervingsbureau gevestigd is, behalve wanneer dat bureau of dat kantoor geen andere toegang naar de drankgelegenheid heeft dan de openbare weg;

9° de onbekwamen, met uitzondering van de minderjarigen die de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en die wettelijk gemachtigd zijn om handel te drijven; dit verbod geldt niet wanneer de drankgelegenheid feitelijk geëxploiteerd wordt door een vertegenwoordiger van de onbekwame.

§ 2. ... (zie advies).

Artikel 7

Rechtspersonen mogen geen houder zijn van een drankgelegenheid waar sterke drank voor gebruik ter plaatse wordt verstrekt, noch aan de exploitatie van zodanige drankgelegenheid deelnemen :

1° wanneer zij zich bevinden in een van de gevallen bedoeld in artikel 6, 1° en 8°;

2° wanneer een van hun organen of van hun vertegenwoordigers die zich in een van de in artikel 6, 2° tot 7° en 9°, bedoelde gevallen bevindt, belast is met het vervullen van de bij deze wet opgelegde wettelijke verplichtingen of op enigerlei wijze betrokken is bij de exploitatie van een drankgelegenheid waar sterke drank voor gebruik ter plaatse wordt verstrekt.

Artikel 8

(eerste lid : zie advies).

Het verkopen van mee te nemen sterke drank aan minderjarigen beneden 18 jaar is verboden.

Artikel 9

§ 1. ... (zie advies) ...

Het vergunningsrecht mag in geen geval meer bedragen dan ... frank.

§ 2. Voor de inrichtingen met gemaklijkheden of inrichtingen die open blijven na middernacht wordt het vergunningsrecht verhoogd met ... %.

§ 3. Het vergunningsrecht is op eenvormige wijze vastgesteld op :

1° ... F per kalenderjaar voor de reizende drankgelegenheden;

2° ... F per exploitatiedag voor de occasionele drankgelegenheden. Het dekt de exploitatie gedurende een ononderbroken periode van 24 uren, te rekenen van de opening van de drankgelegenheid, en is geheel verschuldigd voor iedere begonnen periode.

Artikel 10

(artikel 9, paragrafen 4 en 5, van het ontwerp)

§ 1. Voor de toepassing van § 1 van artikel 9 :

1° wordt onder tot drankgelegenheid bestemde lokaliteiten verstaan elke plaats, ook in de open lucht, waar een houder van een drankgelegenheid drank verkoopt, aanbiedt of laat gebruiken;

2° is de werkelijke huurwaarde die welke blijkt uit huurovereenkomsten, huurkwitanties of andere deugdelijk en normaal bevonden bescheiden;

3° wordt onder vermoedelijke huurwaarde verstaan, de mogelijke huuropbrengst — huurprijs en andere voordelen — van de niet verhuurde dan wel op abnormale wijze verhuurde drankgelegenheden, alsmede van de drankgelegenheden waarvan de lokaliteiten slechts een gedeelte uitmaken van het door de houder in huur genomen onroerend goed.

De vermoedelijke huurwaarde van de tot drankgelegenheid bestemde lokaliteiten wordt vastgesteld door vergelijking met de werkelijke huurwaarde van andere drankgelegenheden met gelijkaardige ligging en huuropbrengst of door een vergelijkende waardering van de werkelijke huurwaarde van het door de houder in huur genomen onroerend goed of gedeelte daarvan. De vermoedelijke huurwaarde wordt bepaald door de controleur van de accijnzen van het gebied, die vooraf het advies inwint van een door het gemeentebestuur aangewezen deskundige. Ingeval die vermoedelijke huurwaarde betwist wordt, wordt het geschil beslecht volgens een ... (zie advies) vast te stellen procedure;

4° wordt in aanmerking genomen het bevolkingscijfer volgens de jongste tienjaarlijkse volkstelling, bekendgemaakt vóór het jaar waarvoor het vergunningsrecht verschuldigd is.

§ 2. wordt in aanmerking te nemen huurwaarde is die op 1 januari 1983. Deze waarde wordt om de vijf jaar herzien.

Artikel 11

(artikel 9, paragrafen 6 en 7, van het ontwerp)

§ 1. Voor de toepassing van § 3, 2°, van artikel 9 wordt onder reizende drankgelegenheid verstaan, die gehouden in boten, schepen, spoorwagens of andere voertuigen, alsmede in kramen of andere inrichtingen die van de ene naar de andere plaats plegen te worden overgebracht.

§ 2. Voor de toepassing van § 3, 2°, van artikel 9 wordt onder occasionele drankgelegenheid verstaan, de vooraf als dusdanig aangegeven drankgelegenheid die, naar aanleiding van om het even welke gebeurtenis van voorbijgaande aard, ten hoogste tienmaal per jaar en telkens voor niet langer dan vijftien opeenvolgende dagen wordt gehouden door een kring, een maatschappij of een ... (zie advies) ...

De drankgelegenheden gehouden op tentoonstellingen en op jaarbeurzen worden eveneens geacht occasionele drankgelegenheden te zijn ... (zie advies).

Artikel 12

(artikel 9, paragraaf 8, van het ontwerp) (eerste lid : zie advies)

Het eventuele aanvullend recht verschuldigd ingevolge de vaststelling van de huurwaarde door de controleur van de accijnzen, bedoeld in § 1, 3°, van artikel 10, moet worden betaald binnen tien dagen na de kennisgeving ervan. Een bezwaarschrift ingediend tegen de schatting door de controleur der accijnzen, schorst de opvorderbaarheid van het aanvullend recht niet.

Bij niet tijdige betaling van de als vergunningsrecht verschuldigde sommen, worden deze verhoogd met een interest berekend tegen het percent en volgens de regels toepasselijk inzake invoerrecht en accijnzen.

Artikel 13

(artikel 10 van het ontwerp)

De ... (zie advies) ... bepaalt de nadere regels voor heffing en invordering van het vergunningsrecht, de wijze waarop en de termijn waarbinnen de bezwaarschriften op straffe van verval, moeten worden ingediend, alsmede de kenmerken van het in artikel 2, § 3, bedoelde bord en de voorwaarden waaronder het wordt afgegeven.

Artikel 14

(artikel 11 van het ontwerp)

§ 1. Gedurende de hele tijd dat de drankgelegenheid waarin sterke drank wordt verstrekt voor de verbruikers toegankelijk is, kunnen de in artikel 16 genoemde personen, zonder bijstand, een visitatie verrichten van alle gedeelten van de inrichting, met inbegrip van de aanhorigheden, waartoe de verbruikers toegang hebben ongeacht of die lokaliteiten al dan niet zijn aangegeven als tot drankgelegenheid bestemd.

§ 2. Voor de visitatie van de niet voor de verbruikers toegankelijke gedeelten van de inrichting, voor de visitatie van de belendende woning, alsmede voor de visitatie van elk onroerend goed waarvan vermoed wordt dat er een drankgelegenheid wordt gehouden waar sterke drank wordt verstrekt, is verlof van de rechter in de politierechtbank vereist. Die visitaties moeten door ten minste twee ambtenaren worden verricht en mogen slechts tussen 5 en 21 uur plaatshebben.

§ 3. Gedurende de visitaties bedoeld in de §§ 1 en 2 van dit artikel, mogen de in artikel 16 genoemde personen :

1° kosteloos monsters nemen van de voorhanden drank; de exploitant moet op verzoek ook kosteloos de recipiënten leveren voor het bergen van die monsters;

2° ter plaatse inzage nemen van de facturen, boeken en andere geschriften betreffende de drankgelegenheid.

Artikel 15

(artikel 12 van het ontwerp)

Op de overtredingen van deze wet zijn de wets- en verordeningsbepalingen inzake douane en accijnzen van toepassing, inzonderheid de bepalinge betreffende het opstellen en het viseren van de processen-verbaal, het afgeven van het afschrift daarvan, de bewijskracht van die akten, de wijze van vervolging, de aansprakelijkheid, de medeplichtigheid, de poging tot omkoping en het recht van transactie.

Artikel 16

(artikel 13 van het ontwerp)

Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van de gerechtelijke politie, zijn de ambtenaren van het bestuur der douane en accijnzen, alsmede de leden van de rijkswacht en van de gemeentelijke politie bevoegd om, alleen, alle overtredingen van deze wet op te sporen en vast te stellen.

Artikel 17

(artikel 14 van het ontwerp)

(eerste lid : zie advies)

De rechter kan bovendien het verbod uitspreken om gedurende ten hoogste drie jaar dranken te verkopen of te verstrekken. Elke overtreding van dit verbod wordt gestraft met de straffen bepaald in artikel 10, 2°, van de besluitwet van 14 november 1939 betreffende de beteugeling van de dronkenschap.

Artikel 18

(artikel 15 van het ontwerp)

§ 1. Elke handeling, elk verzuim of elke praktijk, die tot gevolg of tot doel heeft het bij deze wet bepaalde vergunningsrecht geheel of gedeeltelijk te ontduiken, wordt gestraft met een geldboete van tweemaal het verschuldigde recht, onverminderd de betaling van dat recht.

§ 2. Dit artikel is inzonderheid van toepassing op de overtredingen van het bepaalde in de artikelen 2, 3, 1°, en 9 ... (zie advies).

§ 3. In geval van herhaling, wordt de in § 1 bepaalde geldboete verdubbeld en wordt de overtreder bovendien gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand.

Artikel 19

(artikel 16 van het ontwerp)

§ 1. Met geldboete van vijftien tot vijftigduizend frank wordt gestraft :

1° elke overtreding van deze wet die niet strafbaar is gesteld in de artikelen 17 en 18;

2° elke overtreding van de besluiten vastgesteld ter uitvoering van deze wet;

3° elke weigering van visitatie of elk ander feit dat ertoe strekt de in artikel 14 bedoelde visitaties te verhinderen of te belemmeren;

4° (zie advies);

5° (zie advies).

§ 2. In geval van herhaling, wordt de in § 1 bedoelde geldboete verdubbeld.

Artikel 20

(artikel 17 van het ontwerp)

§ 1. In geval van overtreding van artikel 5 of van de besluiten ter uitvoering van artikel 5, wordt de sluiting van de drankgelegenheid uitgesproken tot voldaan is aan de eisen die door of krachtens die bepalingen zijn gesteld.

§ 2. In geval van overtreding van de artikelen 6, 1°, en 9 (zie advies), wordt de sluiting van de drankgelegenheid uitgesproken tot na betaling van het vergunningsrecht en van de geldboeten.

§ 3. In geval van overtreding van artikel 6, 2° tot 9°, en in geval van overtreding van de artikelen ... (zie advies) ... wordt de sluiting van de drankgelegenheid uitgesproken.

§ 4. (zie advies).

Artikel 21

(artikel 18 van het ontwerp)

De sterke drank die het voorwerp is van de overtredingen bedoeld in de artikelen 2, § 1, 3, 4 en 8, wordt in beslag genomen en verbeurd verklaard, ook wanneer hij geen eigendom is van de overtredders.

Artikel 22

(artikel 19 van het ontwerp)

Alle bepalingen van Boek I van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn van toepassing op de strafbepalingen van deze wet.

Artikel 23

(artikel 20 van het ontwerp)

De veroordeling met uitstel en de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, ingevoerd bij de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zijn niet van toepassing op de in deze wet bepaalde straffen, met uitzondering van de hoofdgevangenisstraf en van de in ... (zie advies) ... bedoelde geldboete.

Artikel 24

(artikel 21 van het ontwerp)

Het vergunningsrecht wordt ingevorderd op de wijze bepaald in de artikelen ... (zie advies) ... van de algemene wet inzake douane en accijnzen.

Het voorrecht en de wettelijke hypotheek zoals ze inzake accijnzen gelden, zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 25

(artikel 22 van het ontwerp)

(zie advies).

Artikel 26

(artikel 23 van het ontwerp)

De wet van 29 augustus 1919 op het regime van de alcohol wordt opgeheven.

Overgangs- en slotbepalingen*Artikel 27*

(artikel 24 van het ontwerp)

§ 1. Het vergunningsrecht is voor de eerste maal verschuldigd voor het jaar 1983.

§ 2. Hij die de vergunning voor het jaar 1983 wenst te verkrijgen en die reeds, voor de toepassing van de wetsbepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken, aan de ontvanger der accijnzen van zijn gebied de bij artikel 2, § 2, vereiste verklaringen heeft overgelegd, moet aan genoemde ontvanger een voorschot betalen op het definitief bedrag van het vergunningsrecht voor het jaar 1983.

Dat voorschot is gelijk aan het in artikel 9, § 1, bepaalde minimum. De betaling ervan geldt als voorlopige vergunning vanaf 1 januari 1983.

§ 3. (zie advies).

Artikel 28

(zie advies).

Artikel 29

(artikel 25 van het ontwerp)

Deze wet treedt in werking de dag waarop zij in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt ».

De kamer was samengesteld uit	La chambre était composée de
De heren : P. Tapie, kamervoorzitter, Ch. Huberlant en P. Fincœur, staatsraden, R. Pirson en L. Matray, assessoren van de afdeling wetgeving,	Messieurs : P. Tapie, président de chambre, Ch. Huberlant et P. Fincœur, conseillers d'Etat, R. Pirson et L. Matray, assesseurs de la section de législation,
Mevrouw : M. Van Gerrewey, toegevoegd griffier.	Madame : M. Van Gerrewey, greffier assumé.
De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. P. Tapie.	La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. P. Tapie.
Het verslag werd uitgebracht door de H. G. Piquet, eerste auditeur.	Le rapport a été présenté par M. G. Piquet, premier auditeur.
De Griffier,	Le Greffier,
M. VAN GERREWEY	M. VAN GERREWEY
De Voorzitter,	Le Président,
P. TAPIE	P. TAPIE

WETSONTWERP

BOUDEWIJN,

Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, ONZE GROET.

Gelet op het advies van de Raad van State;

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie en van Onze Minister van Financiën en op het advies van Onze in Raad vergaderde Ministers,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ :

Onze Minister van Justitie en Onze Minister van Financiën zijn gelast in Onze naam bij de Wetgevende Kamers het ontwerp van wet in te dienen, waarvan de tekst volgt :

Artikel 1

Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

1° drankgelegenheid :

a) elke plaats of lokaliteit waar drank, ongeacht de aard ervan, voor gebruik ter plaatse wordt verkocht;

b) elke plaats of lokaliteit die voor het publiek toegankelijk is en waar drank, ongeacht de aard ervan, voor gebruik ter plaatse wordt verstrekt, zelfs gratis;

c) elke plaats of lokaliteit waar leden van een vereniging of van een groepering uitsluitend of voornamelijk bijeenkomen om sterke drank of gegiste drank te gebruiken of om kansspelen te bedrijven;

2° houder van een drankgelegenheid : de natuurlijke persoon of de rechtspersoon die in enigerlei hoedanigheid en voor eigen rekening, een werkzaamheid uitoefent die erin bestaat of er mede in bestaat een drankgelegenheid te exploiteren;

3° occasionele drankgelegenheid : de vooraf als dusdanig aangegeven drankgelegenheid die, naar aanleiding van om het even welke gebeurtenis van voorbijgaande aard, ten hoogste tienmaal per jaar en telkens voor niet langer dan vijftien opeenvolgende dagen wordt gehouden door een kring, een maatschappij of een particuliere vereniging, met uitzondering van de handelsvennootschappen en van feitelijke verenigingen met winstoogmerk. Drankgelegenheden gehouden op tentoonstellingen en op jaarbeurzen worden geacht occasionele drankgelegenheden te zijn voor de gehele duur van de tentoonstelling of jaarbeurs, ongeacht de hoedanigheid van de exploitant;

4° reizende drankgelegenheid : de drankgelegenheid gehouden in boten, schepen, spoorwagens of andere voertuigen, alsmede in kramen of andere inrichtingen die van de ene naar de andere plaats plegen te worden overgebracht;

5° sterke drank : drank waarvan het alcoholgehalte, bij een temperatuur van twintig graden Celsius, meer dan tweeëntwintig volumeprocenten bedraagt;

PROJET DE LOI

BAUDOUIN

Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, SALUT.

Vu l'avis du Conseil d'Etat;

Sur la proposition de Notre Ministre de la Justice et de Notre Ministre des Finances et de l'avis de Nos Ministres qui en ont délibéré en Conseil,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS :

Notre Ministre de la Justice et Notre Ministre des Finances sont chargés de présenter en Notre nom aux Chambres législatives le projet de loi dont la teneur suit :

Article 1

Pour l'application de la présente loi, on entend par :

1° débit :

a) tout endroit ou local où des boissons, de quelque nature que ce soit, sont vendues pour être consommées sur place;

b) tout endroit ou local accessibles au public et où des boissons, de quelque nature que ce soit sont servies, même à titre gratuit, pour être consommées sur place;

c) tout endroit ou local où des membres d'une association ou d'un groupement se réunissent uniquement ou principalement en vue de consommer des boissons spiritueuses ou fermentées ou de se livrer à des jeux de hasard;

2° débitant : la personne physique ou morale qui, à quelque titre que ce soit et pour son propre compte, exerce une activité dont l'objet ou l'un des objets consiste en l'exploitation d'un débit;

3° débit occasionnel : le débit préalablement déclaré comme tel et qui, à l'occasion d'événements passagers de toute nature, est tenu au maximum dix fois par an, chaque fois pendant une période ne dépassant pas quinze jours consécutifs, par un cercle, une société ou une association particulière, à l'exception des sociétés commerciales et des associations de fait à but lucratif. Les débits tenus dans les expositions et dans les foires commerciales sont réputés occasionnels pour toute la durée de la foire ou de l'exposition quelle que soit la qualité de l'exploitant;

4° débit ambulant : le débit tenu dans des barques, bateaux, voitures de chemins de fer ou autres ainsi que dans des échoppes ou autres installations transportées habituellement de localité en localité;

5° boisson spiritueuse : toute boisson dont le titre alcoométrique dépasse vingt-deux pour cent en volume à la température de vingt degrés Celsius;

6° tot de drankgelegenheid behorende plaatsen en localiteiten : alle onder 1° bedoelde plaatsen en localiteiten, alsmede de kelders en localiteiten bestemd voor de opslag van sterke of gegiste dranken;

7° werkelijke huurwaarde : de huurwaarde die blijkt uit huurovereenkomsten, huurkwitanties of andere deugdelijk en normaal bevonden bescheiden;

8° vermoedelijke huurwaarde : de mogelijke huuropbrengst — huurprijs en andere voordelen — van de niet verhuurde dan wel op abnormale wijze verhuurde drankgelegenheden, alsmede van de drankgelegenheden waarvan de plaatsen en localiteiten slechts een gedeelte uitmaken van het door de houder in huur genomen onroerend goed.

Art. 2

§ 1. Het verkopen en aanbieden, zelfs gratis, in welke hoeveelheid ook, van sterke drank voor gebruik ter plaatse en het laten gebruiken van zodanige drank, in een drankgelegenheid, zijn verboden aan wie niet in het bezit is van de vereiste vergunning.

§ 2. De vergunning wordt afgegeven door de Minister van Financiën of zijn gemachtigde.

Art. 3

§ 1. Om de vergunning te verkrijgen, moet de houder van een drankgelegenheid, ten minste vijftien dagen vóórleer hij met zijn bedrijf begint, een daartoe strekkende aanvraag doen door middel van een aangifte bij de dienst aangewezen door de Minister van Financiën.

In die aangifte moeten nauwkeurig de tot drankgelegenheid bestemde plaatsen en lokaliteiten alsook hun werkelijke of vermoedelijke jaarlijkse huurwaarde worden vermeld. Zij moet vergezeld gaan van :

1° een door de aangever gedagtekend en ondertekend plan van de drankgelegenheid;

2° een verklaring van hygiëne, afgegeven door het gemeentebestuur van de plaats van vestiging van de drankgelegenheid, waaruit blijkt dat die drankgelegenheid voldoet aan de eisen gesteld ter uitvoering van artikel 10;

3° een verklaring van zedelijkheid, afgegeven door het gemeentebestuur van de woonplaats van de houder van de drankgelegenheid en van de bij hem inwonende personen die aan de exploitatie van de drankgelegenheid zouden kunnen deelnemen, waaruit blijkt dat die personen zich niet bevinden, de houder in een van de gevallen van uitsluiting bepaald in artikel 11, § 1, de andere personen in een van de gevallen van uitsluiting bepaald in artikel 11, § 2.

Het plan en de verklaring van hygiëne zijn niet vereist als het gaat om een reizende drankgelegenheid of om een occasionele drankgelegenheid.

§ 2. Indien de houder zijn drankgelegenheid exploiteert door bemiddeling van een lasthebber, moet de aangifte bovendien de naam en de voornamen van die lasthebber vermelden en vergezeld gaan van een verklaring van zedelijkheid waaruit blijkt :

1° voor de lasthebber, dat hij zich niet bevindt in een van de gevallen van uitsluiting bepaald in artikel 11, § 1, 2° tot 7° en 9°;

6° endroits et locaux affectés au débit : tous les endroits et locaux visés au 1° ainsi que les caves et locaux servant au dépôt de boissons spiritueuses ou fermentées;

7° valeur locative réelle : la valeur locative qui résulte de baux, quittance de loyer ou autres documents sincères et normaux;

8° valeur locative présumée : le rendement locatif possible — loyer et autres avantages — des débits non loués ou loués anormalement ainsi que des débits dont les locaux ne constituent qu'une partie seulement de l'immeuble pris en location par le débitant.

Art. 2

§ 1. La vente et l'offre, même à titre gratuit, par quelque quantité que ce soit, de boissons spiritueuses à consommer sur place et le fait de laisser consommer de telles boissons dans un débit, son interdits à qui n'est pas titulaire de la patente requise.

§ 2. La patente est délivrée par le Ministre des Finances ou son délégué.

Art. 3

§ 1. Pour obtenir la patente, le débitant doit en faire la demande, quinze jours au moins avant de commencer son exploitation, en adressant une déclaration au service désigné par le Ministre des Finances.

Cette déclaration doit indiquer avec précision les endroits et locaux affectés au débit ainsi que leur valeur locative réelle ou présumée. Elle doit être accompagnée :

1° d'un plan du débit daté et signé par le déclarant;

2° d'un certificat d'hygiène délivré par l'administration de la commune où est situé le débit, qui atteste que celui-ci réunit les conditions arrêtées en exécution de l'article 10;

3° d'un certificat de moralité délivré par l'administration communale du domicile du débitant et des personnes habitant avec lui qui pourraient participer à l'exploitation du débit, qui atteste que ces personnes ne se trouvent pas, en ce qui concerne le débitant, dans l'un des cas d'exclusion prévus par l'article 11, § 1, en ce qui concerne les autres personnes, dans l'un des cas d'exclusion prévus par l'article 11, § 2.

Le plan et le certificat d'hygiène ne sont pas requis s'il s'agit d'un débit ambulant ou d'un débit occasionnel.

§ 2. Si le débitant exploite son débit par l'intermédiaire d'un mandataire, la déclaration doit en outre mentionner les nom et prénoms dudit mandataire et être accompagnée d'un certificat de moralité qui atteste :

1° que le mandataire ne se trouve pas dans l'un des cas d'exclusion prévus par l'article 11, § 1er, 2° à 7° et 9°;

2° voor de bij de lasthebber inwonende personen die aan de exploitatie van de drankgelegenheid zouden kunnen deelnemen, dat zij zich niet bevinden in een van de gevallen van uitsluiting bepaald in artikel 11, § 2.

§ 3. Indien de houder van een drankgelegenheid of de lasthebber een rechtspersoon is, moeten de verklaringen van zedelijkheden worden overgelegd voor elk orgaan dat belast is met het vervullen van de bij deze wet opgelegde verplichtingen of dat op enigerlei wijze betrokken is bij de exploitatie van de drankgelegenheid.

§ 4. Indien de houder van een drankgelegenheid een feitelijke vereniging is moet de aangifte de naam en de voornaam van de natuurlijke personen en de benaming van de rechtspersonen vermelden die van de vereniging deel uitmaken. Verklaringen van zedelijkheid moeten worden overgelegd voor elk van die natuurlijke personen en voor elk orgaan van de rechtspersonen dat belast is met het vervullen van de bij deze wet opgelegde verplichtingen of dat op enigerlei wijze betrokken is bij de exploitatie van de drankgelegenheid.

Art. 4

De houder van een drankgelegenheid kan beroep instellen tegen de weigering om de verklaringen af te geven of tegen het niet afgeven van de verklaringen binnen dertig dagen na de aanvraag; het beroep wordt gericht tot de Minister van Justitie wanneer het gaat om de verklaring van zedelijkheid en tot de Minister tot wiens bevoegdheid de Volksgezondheid behoort wanneer het gaat om de verklaring van hygiëne. De Minister of zijn gemachtigde doet uitspraak over het beroep ten gronde.

Art. 5

Het is de houder van een drankgelegenheid waarvoor de bij het artikel 14, § 1, bedoelde belasting niet regelmatig werd gekweten, verboden zowel binnenin als aan de buitenkant van die drankgelegenheid uithangborden of andere borden, aanplakbiljetten, vermeldingen of emblemen van welke aard ook aan te brengen of te laten aanbrengen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat in de drankgelegenheid sterke dranken mogen worden verkocht of geschonken.

Art. 6

Elke verandering aan een drankgelegenheid die van die aard is dat ze de jaarlijkse huurwaarde wijzigt, moet binnen vijftien dagen na de voltooiing van het werk worden aangegeven bij de dienst die de vergunning heeft aangegeven, met vermelding van de nieuwe huurwaarde.

De aangifte moet vergezeld gaan van een nieuwe verklaring van hygiëne. Indien bij de verandering een wijziging werd aangebracht aan de oppervlakte van de voor de drankgelegenheid gebruikte plaatsen en lokaliteiten, moet een nieuw plan bij de aangifte worden gevoegd.

Art. 7

Elke verandering van lasthebber moet van tevoren schriftelijk worden aangegeven bij de dienst die de vergunning heeft afgegeven. Die aangifte moet vergezeld gaan van de vereiste verklaringen van zedelijkheid voor de nieuwe lasthebber en voor de bij hem inwonende personen die aan de exploitatie van de drankgelegenheid zouden kunnen deelnemen.

2° que les personnes habitant avec le mandataire et qui pourraient participer à l'exploitation du débit ne se trouvent pas dans l'un des cas d'exclusion prévus par l'article 11, § 2.

§ 3. Si le débitant ou le mandataire est une personne morale, les certificats de moralité doivent être produits pour chacun des organes chargé d'accomplir les obligations imposées par la présente loi ou d'intervenir d'une manière quelconque dans l'exploitation du débit.

§ 4. Si le débitant est une association de fait, la déclaration doit indiquer les nom et prénoms des personnes physiques et la dénomination sociale des personnes morales faisant partie de cette association. Les certificats de moralité doivent être produits pour chacune de ces personnes physiques et pour chacun des organes des personnes morales chargé d'accomplir les obligations imposées par la présente loi ou d'intervenir d'une manière quelconque dans l'exploitation du débit.

Art. 4

Un recours est ouvert au débitant contre le refus de délivrance ou la non-délivrance des certificats dans les trente jours de la demande; il est adressé au Ministre de la Justice lorsqu'il s'agit du certificat de moralité et au Ministre qui a la santé publique dans ses attributions lorsqu'il s'agit du certificat d'hygiène. Le Ministre ou son délégué statue au fond sur le recours.

Art. 5

Il est interdit au débitant qui exploite un débit pour lequel la taxe visée à l'article 14, § 1er, n'a pas été régulièrement acquittée d'apposer ou de laisser apposer, tant à l'intérieur qu'à l'extérieur du débit, des enseignes, pancartes, affiches, mentions ou emblèmes quelconques donnant à penser que des boissons spiritueuses peuvent être vendues ou servies dans ce débit.

Art. 6

Tout changement au débit de nature à en modifier la valeur locative annuelle doit être déclaré dans les quinze jours de l'achèvement des travaux au service qui a délivré la patente, avec indication de la nouvelle valeur locative.

La déclaration doit être accompagnée d'un nouveau certificat d'hygiène. Si, lors du changement, une modification a été apportée à la superficie des endroits ou locaux affectés au débit, un nouveau plan doit être joint à la déclaration.

Art. 7

Tout changement de mandataire doit faire l'objet d'une déclaration écrite préalable au service qui a délivré la patente. Cette déclaration doit être accompagnée des certificats de moralité requis pour le nouveau mandataire et pour les personnes habitant avec lui qui pourraient participer à l'exploitation du débit.

Art. 8

Houders van een drankgelegenheid, die geen vergunning bezitten, mogen geen enkele hoeveelheid sterke drank voorhanden hebben :

1° in de plaatsen en lokaliteiten waar de verbruikers toegang hebben;

2° in de overige gedeelten van de inrichting, en ook niet in de belendende woning.

Art. 9

In de drankgelegenheden ingericht op de openbare weg of gelegen op het domein van een autoweg is het verboden sterke dranken te verstrekken, zelfs gratis.

Terrassen op de openbare weg die integrerend deel uitmaken van een inrichting met een vergunning vallen niet onder dat verbod.

Behoudens speciale machtiging van het college van burgemeester en schepenen, is het verbod om sterke dranken te verstrekken, zelfs gratis, eveneens toepasselijk op de occasionele drankgelegenheden geopend op plaatsen waar openbare manifestaties plaats vinden zoals sportieve, politieke en culturele manifestaties.

Beroep kan worden ingesteld bij de Minister van Justitie tegen de weigering om machtiging te verlenen of tegen het niet nemen van een beslissing door het college binnen vijftien dagen volgend op de aanvraag. Wanneer na verloop van dertig dagen de Minister over het beroep geen uitspraak heeft gedaan wordt de machtiging geacht stilzwijgend te zijn verleend.

Art. 10

Elke drankgelegenheid moet, in het belang van de openbare gezondheid en zedelijkheid, aan bijzondere eisen voldoen inzonderheid ten aanzien van ligging, oppervlakte, hoogte, luchtverversing, verlichting, verdeling binnenshuis en sanitaire installaties.

Deze eisen worden door de Koning bepaald; zij gelden als een minimumregeling en de gemeenteverheid behoudt het recht ze te verscherpen of er nog andere op te leggen.

Art. 11

§ 1. Mogen geen houder zijn van een drankgelegenheid voor ter plaatse te gebruiken sterke dranken :

1° zij die het vergunningsrecht niet volledig hebben betaald;

2° zij die veroordeeld zijn tot een criminele straf;

3° zij die veroordeeld zijn wegens een van de misdrijven omschreven in de hofdstukken IV, V, VI en VII van titel VII van Boek II van het Strafwetboek;

4° zij die veroordeeld zijn wegens heling;

5° zij die veroordeeld zijn hetzij wegens het houden van een speelhuis, hetzij wegens het onwettig aanvaarden van weddenschappen op paardenrennen, hetzij wegens het houden van een kantoor voor andere weddenschappen dan op paardenrennen;

6° zij die vallen onder artikel 80 van de wet van 12 juli 1978 betreffende het accijnsregime van alcohol;

Art. 8

Les débitants qui n'ont pas la patente ne peuvent détenir aucune quantité de boissons spiritueuses :

1° dans les endroits et locaux où sont admis les consommateurs;

2° dans les autres parties de l'établissement et même dans l'habitation y attenante.

Art. 9

Dans les débits installés sur la voie publique ou situés sur le domaine des autoroutes, il est interdit de servir, même à titre gratuit, des boissons spiritueuses.

Les terrasses aménagées sur la voie publique faisant partie intégrante d'un établissement pourvu d'une patente ne tombent pas sous le coup de cette interdiction.

Sauf autorisation spéciale du collège des bourgmestre et échevins, l'interdiction de servir, même à titre gratuit, des boissons spiritueuses s'applique également aux débits ouverts occasionnellement aux endroits où se déroulent des manifestations publiques telles que les manifestations sportives, politiques ou culturelles.

Un recours contre le refus d'autorisation ou l'absence de décision du collège dans les quinze jours de la demande est ouvert devant le Ministre de la Justice. Le silence gardé par le Ministre équivaut au bout de trente jour à autorisation.

Art. 10

Tout débit doit réunir, dans l'intérêt de la salubrité et de la moralité publiques, des conditions spéciales notamment en ce qui concerne la situation, la superficie, l'élévation, l'aération, l'éclairage, la distribution intérieure et les installations sanitaires.

Ces conditions sont déterminées par le Roi; elles constituent un minimum de réglementation que les autorités communales conservent le droit de renforcer ou d'étendre.

Art. 11

§ 1er. Ne peuvent être débitant de boissons spiritueuses à consommer sur place :

1° ceux qui n'ont pas acquitté la totalité de la taxe de patente;

2° ceux qui ont été condamnés à une peine criminelle;

3° ceux qui ont été condamnés pour une des infractions prévues aux chapitres IV, V, VI, VII du titre VII du Livre II du Code pénal;

4° ceux qui ont été condamnés pour recel;

5° ceux qui ont été condamnés, soit pour tenue d'une maison de jeux soit pour acceptation illicite de paris sur courses de chevaux, soit pour tenue d'une agence de paris autres que sur courses de chevaux;

6° ceux qui tombent sous le coup de l'article 80 de la loi du 12 juillet 1978 relative au régime d'accises des alcools;

7° zij die een huis van ontucht of een inrichting voor geheime prostitutie houden of hebben gehouden; het verval bestaat zodra het houden van zulk een huis of inrichting vastgesteld is door een vóór 24 september 1948 genomen beslissing van het college van burgemeester en schepenen of door een rechterlijke beslissing;

8° zij die hun drankgelegenheid exploiteren in een gebouw waarin een arbeidsbemiddelingsbureau, een bevrachtingskantoor of een aanwervingsbureau gevestigd is, behalve wanneer dat bureau of kantoor geen andere toegang naar de drankgelegenheid heeft dan de openbare weg;

9° de onbekwamen, met uitzondering van de minderjarigen die de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en die wettelijk gemachtigd zijn om handel te drijven; dit verbod geldt niet wanneer de drankgelegenheid feitelijk geëxploiteerd wordt door een vertegenwoordiger van de onbekwame.

§ 2. De in § 1, 2°, 3°, 4°, 5°, 6° en 7° vermelde personen mogen op generlei wijze deelnemen aan de exploitatie van een drankgelegenheid waar sterke drank wordt verstrekt voor gebruik ter plaatse.

Art. 12

Rechtspersonen mogen geen houder zijn van een drankgelegenheid waar sterke dranken worden verstrekt noch aan de exploitatie van een zodanige drankgelegenheid deelnemen :

1° wanneer zij zich bevinden in een van de gevallen bedoeld in artikel 11, § 1, 1° en 8°;

2° wanneer een van hun organen of van hun vertegenwoordigers die zich in een van de artikel 11, § 1, 2° tot 7° en 9°, bedoelde gevallen bevindt, belast is met het vervullen van de bij deze wet opgelegde wettelijke verplichtingen of op enigerlei wijze betrokken is bij de exploitatie van een drankgelegenheid waar sterke drank voor het gebruik ter plaatse wordt verstrekt.

Art. 13

Het verstrekken, zelfs gratis, van sterke drank voor gebruik ter plaatse aan minderjarigen beneden achttien jaar is verboden in drankgelegenheden.

De verkoop van mee te nemen streke dranken aan minderjarigen van minder dan achttien jaar is verboden.

Art. 14

§ 1. De vergunning voor het verstrekken van sterke drank voor gebruik ter plaatse wordt afgegeven tegen betaling van een jaarlijks en ondeelbaar recht, vastgesteld per kalenderjaar op 25 % van het bedrag van de werkelijke of de vermoedelijke jaarlijkse huurwaarde van de tot de drankgelegenheid behorende plaatsen en lokaliteiten, zonder dat het recht minder mag bedragen dan :

— achtduizend frank in gemeenten van niet meer dan vijftienduizend inwoners;

— twaalfduizend frank in gemeenten van meer dan vijftienduizend tot dertigduizend inwoners;

— zestienduizend frank in gemeenten van meer dan dertigduizend inwoners.

7° ceux qui tiennent ou ont tenu une maison de débauche ou un établissement de prostitution clandestine; la déchéance est encourue dès que le fait de tenir une telle maison ou un tel établissement est établi par une décision du collège des bourgmestre et échevins prise avant le 24 septembre 1948 ou par une décision judiciaire;

8° ceux qui exploitent leur débit dans un immeuble où est installé un bureau de placement, d'affrètement ou d'embauchage, sauf si ce bureau n'a d'autres voies d'accès au débit que la voie publique;

9° les incapables, à l'exception des mineurs ayant dix-huit ans accomplis qui ont été légalement autorisés à faire le commerce; cette interdiction n'est pas applicable si le débit est en fait exploité par un représentant de la personne incapable.

§ 2. Les personnes mentionnées au § 1er, 2°, 3°, 4°, 5°, 6° et 7° ne peuvent participer d'une manière quelconque à l'exploitation d'un débit de boissons spiritueuses à consommer sur place.

Art. 12

Les personnes morales ne peuvent être débitant de boissons spiritueuses ni participer à l'exploitation d'un débit de ces boissons :

1° lorsqu'elles se trouvent dans l'un des cas prévus à l'article 11, § 1er, 1° et 8°;

2° lorsqu'un de leurs organes ou de leurs représentants se trouvant dans l'un des cas prévus à l'article 11, § 1er, 2° à 7° et 9°, est chargé d'accomplir les obligations légales imposées par la présente loi ou intervient d'une manière quelconque dans l'exploitation d'un débit de boissons spiritueuses à consommer sur place.

Art. 13

Le fait de servir, même à titre gratuit, à des mineurs de moins de dix-huit ans des boissons spiritueuses à consommer sur place, est interdit dans les débits de boissons.

La vente à des mineurs de moins de dix-huit ans de boissons spiritueuses à emporter est interdite.

Art. 14

§ 1. La patente pour débit de boissons spiritueuses à consommer sur place est délivrée moyennant paiement d'une taxe annuelle et indivisible fixée, par année civile à 25 % du montant de la valeur locative annuelle réelle ou présumée des endroits et locaux affectés au débit, sans que la taxe puisse être inférieure à :

— huit mille francs dans les communes n'ayant pas plus de quinze mille habitants;

— douze mille francs dans les communes ayant plus de quinze mille mais pas plus de trente mille habitants;

— seize mille francs dans les communes ayant plus de trente mille habitants.

Voor het bepalen van vorenstaande minima wordt in aanmerking genomen het bevolkingscijfer volgens de jongste tienjaarlijkse volkstelling, bekendgemaakt vóór het jaar waarvoor het vergunningsrecht verschuldigd is.

Het vergunningsrecht mag in geen geval meer bedragen dan veertigduizend frank.

§ 2. In afwijking van het bepaalde in § 1 is het vergunningsrecht slechts voor drie vierden, de helft de houder van een drankgelegenheid de exploitatie van zijn drankgelegenheid voor de eerste maal aanvangt in de loop van het tweede, het derde of het vierde kwartaal van een kalenderjaar.

§ 3. Het vergunningsrecht is op eenvormige wijze vastgesteld op :

1° twaalfduizend frank per kalenderjaar voor de reizende drankgelegenheden;

2° vijfhonderd frank per exploitatiedag voor de occasionele drankgelegenheden. Het dekt de exploitatie gedurende een ononderbroken periode van 24 uren, te rekenen van de opening van de drankgelegenheid, en is geheel verschuldigd voor iedere begonnen periode.

§ 4. De houder van een drankgelegenheid die in de loop van het jaar de exploitatie overneemt van een drankgelegenheid waarvoor het vergunningsrecht regelmatig werd betaald door de overdrager is vrijgesteld van de betaling van dat recht voor het jaar van de overname.

Art. 15

De aangifte van verandering voorgeschreven bij artikel 6 geeft aanleiding tot de vaststelling van een vergunningsrecht berekend op basis van de nieuwe werkelijke of vermoedelijke huurwaarde en overeenkomstig de bepalingen van artikel 14, § 1. Die aangifte heeft uitwerking op 1 januari van het jaar dat volgt op dat waarin de veranderingswerken werden voltooid.

Art. 16

De aangifte tot het bekomen van een vergunning en de aangifte van verandering van de drankgelegenheid worden geverifieerd door de hoofdcontroleur der accijnzen over het gebied, die hierbij nagaat of de aangegeven huurwaarde overeenstemt met de werkelijke of vermoedelijke huurwaarde.

Hij bepaalt de vermoedelijke huurwaarde bij vergelijking met de huurwaarde van andere drankgelegenheden met gelijkaardige ligging en huuropbrengst of door ventilatie van de werkelijke huurwaarde van het door de houder in huur genomen onroerend goed of gedeelte daarvan.

De hoofdcontroleur der accijnzen kan geen hogere vermoedelijke huurwaarde vaststellen dan werd aangegeven, zonder vooraf het advies te hebben ingewonnen van een door het gemeentebestuur aangewezen deskundige.

Art. 17

Het vergunningsrecht moet voor de eerste maal worden betaald bij het indienen van de in artikel 3, § 1, bedoelde aangifte. Voor de volgende jaren moet het vergunningsrecht worden betaald in de tweede helft van de maand januari van het jaar waarvoor het verschuldigd is.

Pour l'application des minima précités, la population à prendre en considération est celle constatée par le dernier recensement décennal publié avant l'année pour laquelle la taxe de patente est due.

La taxe de patente ne peut en aucun cas dépasser quarante mille francs.

§ 2. Par dérogation au § 1, lorsque le débitant commence par la première fois l'exploitation de son débit au cours du deuxième, du troisième ou du quatrième trimestre d'une année, la taxe de patente n'est due qu'à concurrence des trois quarts, de la moitié ou du quart, selon le cas.

§ 3. La taxe de patente est fixée uniformément à :

1° douze mille francs par année civile pour les débits ambulants;

2° cinq cents francs par jour d'exploitation pour les débits occasionnels. Elle couvre l'exploitation pendant une période ininterrompue de 24 heures à compter de l'ouverture du débit et est due en entier pour chaque période commencée.

§ 4. Le débitant qui reprend en cours d'année l'exploitation d'un débit pour lequel la taxe de patente a été régulièrement acquittée par le cédant est exonéré du paiement de ladite taxe pour l'année de la reprise.

Art. 15

La déclaration de changement prévue à l'article 6 entraîne la fixation d'une taxe de patente calculée sur base de la nouvelle valeur locative réelle ou présumée et conformément aux dispositions de l'article 14, § 1. Cette déclaration sort ses effets à compter du 1er janvier de l'année qui suit celle au cours de laquelle les travaux de changement ont été achevés.

Art. 16

La déclaration pour l'obtention de la patente et la déclaration de changement au débit sont vérifiées par le contrôleur en chef des accises du ressort, qui contrôle si la valeur locative déclarée correspond à la valeur locative réelle ou présumée.

Il fixe la valeur locative présumée par comparaison avec la valeur locative d'autres débits de situation et de rendement locatif analogues ou par ventilation de la valeur locative réelle de l'immeuble ou de la partie d'immeuble pris en location par le débitant.

Le contrôleur en chef des accises ne peut fixer une valeur locative présumée plus élevée que celle déclarée sans avoir, au préalable, pris l'avis d'un indicateur-expert désigné par l'administration communale.

Art. 17

La taxe de patente est payable pour la première fois au moment du dépôt de la déclaration visée à l'article 3, § 1. Pour les années suivantes, elle est payable dans la deuxième quinzaine du mois de janvier de l'année pour laquelle elle est due.

Het eventuele aanvullend recht verschuldigd ingevolge de vaststelling van de huurwaarde door de hoofdcontroleur der accijnzen moet worden betaald binnen tien dagen na de kennisgeving ervan. Het bezwaarschrift ingediend tegen de schatting door de hoofdcontroleur der accijnzen, schorst de opvorderbaarheid van het aanvullend recht niet.

Bij niet tijdige betaling van de als vergunningsrecht verschuldigde sommen, worden deze verhoogd met een interest berekend tegen het percent en volgens de regels toepasselijk inzake accijnzen.

Art. 18

Elk bezwaarschrift inzake vergunningsrecht moet schriftelijk worden toegezonden aan de gewestelijke directeur der douane en accijnzen, die uitspraak doet. Het bezwaarschrift moet, op straffe van verval, toekomen binnen drie maanden na de datum van de opvorderbaarheid van het recht en, zo het betrekking heeft op het bedrag van de huurwaarde, moet de belastingschuldige er de huurwaarde in vermelden die, naar zijn mening, als grondslag voor de heffing van het recht moet dienen. De beslissing van de directeur, die eventueel de toestand van de belastingschuldige mag verzoeken, wordt deze bij een ter post aangetekende brief toegezonden.

Art. 19

§ 1. Een college van experts is geroepen om uitspraak te doen in geval van geschil nopens het bedrag van de huurwaarde van de onroerende goederen of gedeelten van onroerende goederen dienende tot de exploitatie van een drankgelegenheid. Dit college wordt opgericht in alle gemeenten waar een kantoor der accijnzen bestaat. Het bestaat uit twee experts aangewezen, de ene door de belastingplichtige, de andere door de hoofdcontroleur der accijnzen.

§ 2. Ingeval de verzoeker de beslissing van de directeur niet aanneemt, moet hij zulks, op straffe van verval, aan deze ambtenaar betekenen bij een ter post aangetekende brief, uiterlijk de tiende werkdag te rekenen van de datum van de beslissing; hij moet tevens de schatting vragen van het onroerende goed of van het gedeelte van onroerend goed dat hij gebruikt voor de exploitatie van zijn drankgelegenheid en de door hem gekozen expert in onroerende goederen aanwijzen. Zijnerzijds wijst ook de bevoegde hoofdcontroleur der accijnzen een expert in onroerende goederen aan.

Zo de verzoeker in gebreke blijft zijn expert aan te wijzen binnen de voorgeschreven termijn, wordt zijn bezwaarschrift als niet bestaande beschouwd.

Zo de experts zich niet akkoord stellen nopens de vaststelling van de waarde welke moet dienen tot basis voor de berekening van het vergunningsrecht wordt het geschil onderworpen aan een scheidsrechter gekozen onder de experts in onroerende goederen en aangewezen door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg op aanvraag van de hoofdcontroleur der accijnzen.

De scheidsrechter hoort de experts alvorens zijn beslissing te treffen.

§ 3. De experts en de scheidsrechter worden gekozen met inachtneming van het bepaalde in de artikelen 828, 829, 930 en 966 van het Gerechtelijk Wetboek. Zij moeten gedomicileerd zijn in het gebied van de rechtbank van eerste aanleg waarin het te schatten goed of gedeelte van goed is gelegen.

Le supplément éventuel de taxe résultant de la fixation de la valeur locative par le contrôleur en chef des accises est payable dans les dix jours de sa notification. La réclamation contre l'évaluation du contrôleur en chef des accises ne suspend pas l'exigibilité du supplément.

En cas de retard dans le paiement, les sommes dues au titre de la taxe de patente sont majorées d'un intérêt calculé au taux et d'après les règles applicables en matières de droits d'accise.

Art. 18

Toute réclamation relative à la taxe de patente doit être adressée par écrit au directeur régional des douanes et accises, qui statue. Elle doit, à peine de déchéance, parvenir dans les trois mois de la date d'exigibilité de la taxe, et, lorsqu'elle est relative au montant de la valeur locative, le redevable doit y indiquer la valeur locative qu'il estime devoir servir de base à la perception de la taxe. La décision du directeur, laquelle peut, le cas échéant, aggraver la situation du redevable, est envoyée à celui-ci par pli recommandé à la poste.

Art. 19

§ 1er. Un collège d'experts est appelé à se prononcer en cas de litige sur le montant de la valeur locative des immeubles ou partie d'immeubles affectés à l'exploitation d'un débit de boissons. Ce collège est constitué dans toutes les communes où existe un bureau des accises. Il est composé de deux experts désignés, l'un par le redevable de la taxe, l'autre par le contrôleur en chef des accises.

§ 2. Dans l'éventualité où le requérant n'accepte pas la décision du directeur, il doit, à peine de forclusion, le signifier à ce fonctionnaire par lettre recommandée à la poste au plus tard le dixième jour ouvrable à compter de la date de la décision; il doit en même temps demander l'expertise de l'immeuble ou de la partie d'immeuble qu'il affecte à l'exploitation de son débit de boissons, et désigner l'expert en immeubles qu'il a choisi. De son côté, le contrôleur en chef compétent désigne un expert en immeubles.

A défaut, par le requérant, de désigner son expert dans le délai prescrit, sa réclamation est considérée comme non avenue.

Si les experts ne se mettent pas d'accord sur la fixation de la valeur qui doit servir de base au calcul de la taxe de patente, le litige est soumis à un tiers-arbitre, choisi parmi les experts en immeubles et désigné par le président du tribunal de première instance sur la requête du contrôleur en chef des accises.

Le tiers-arbitre entend les experts avant de rendre sa décision.

§ 3. Les experts et le tiers-arbitre sont choisis en tenant compte des articles 828, 829, 930 et 966 du Code judiciaire. Ils doivent être domiciliés dans le ressort du tribunal de première instance où est situé l'immeuble ou la partie d'immeuble à expertiser.

§ 4. Alvorens hun ambt uit te oefenen, leggen de experten en de scheidsrechter de volgende eed af in handen van de voorzitter van de rechtbank die bedoeld is in § 3 :

« Ik zweer in volle geweten over de mij voorgelegde zaken uitspraak te doen, zonder aanzien des persoons en volgens de bepalingen van de wet, en het geheim te bewaren van al de bevindingen in verband met de geschillen. »

De eed is geldig voor al de schattingen, die binnen twaalf maanden na de eedaflegging worden verricht.

§ 5. De experten en eventueel de scheidsrechter die optreden inzake schatting van onroerende goederen of gedeelten van onroerende goederen bestemd voor de exploitatie van een drankgelegenheid, hebben recht op een bezoldiging waarvan de Koning het bedrag vaststelt, evenals, in voorkomend geval, op de verplaatsingskosten berekend overeenkomstig het burgerlijk tarief.

De expertisekosten met inbegrip van de verplaatsingskosten zijn ten laste :

1° van de belastingschuldige, indien de geschatte huurwaarde gelijk is aan of hoger is dan deze door de hoofdcontroleur der accijnzen bepaald;

2° van de Schatkist, indien de geschatte huurwaarde niet hoger is dan deze door de belastingschuldige vermeld;

3° van beide belanghebbende partijen die elk de helft ervan dragen, indien de geschatte huurwaarde ligt tussen deze door de belastingschuldige vermeld en deze door de hoofdcontroleur bepaald;

§ 6. De experten moeten hun beslissing treffen binnen dertig dagen te rekenen van de datum van de betekening gedaan overeenkomstig § 2.

In geval van meningsverschil tussen de experten, treft de aangewezen scheidsrechter zijn beslissing binnen zestig dagen te rekenen van dezelfde datum.

Art. 20

De Minister van Financiën bepaalt de modaliteiten van heffing en invordering van het vergunningsrecht.

Art. 21

§ 1. Gedurende de hele tijd dat de drankgelegenheid voor de verbruikers toegankelijk is, mogen de in artikel 23 genoemde personen, zonder bijstand, een visitatie verrichten van alle gedeelten van de inrichting, met inbegrip van de aanhorigheden, waartoe de verbruikers toegang hebben ongeacht of die lokaliteiten al dan niet zijn aangegeven als tot drankgelegenheid bestemd.

§ 2. Voor de visitatie van de niet voor de verbruikers toegankelijke gedeelten van de inrichting, voor de visitatie van de belendende woning, alsmede voor de visitatie van elk onroerend goed waarvan vermoed wordt dat er een drankgelegenheid wordt gehouden waar sterke drank wordt verstrekt, is een machtiging van de rechter in de politierechtbank vereist. Die visitaties moeten door ten minste twee ambtenaren worden verricht en mogen slechts tussen 5 en 21 uur plaatshebben.

§ 4. Avant d'entrer en fonction, les experts et le tiers-arbitre prêtent devant le président du tribunal visé au § 3 le serment suivant :

« Je jure de me prononcer sur les affaires qui me seront soumises en toute conscience, sans acception de personne et d'après les dispositions de la loi, et de garder le secret sur toutes les constatations se rattachant aux litiges. »

Le serment est valable pour toutes les expertises effectuées dans les douze mois de sa présentation.

§ 5. Les experts et éventuellement le tiers-arbitre intervenant en matière d'évaluation d'immeubles affectés à l'exploitation d'un débit de boissons ont droit à une rémunération dont le Roi fixe le montant, ainsi que le cas échéant, aux frais de déplacement calculés conformément au tarif civil.

Les frais d'évaluation, y compris les frais de déplacement, sont à charge :

1° du redevable, si la valeur locative établie par l'expertise est égale ou supérieure à celle fixée par le contrôleur en chef des accises;

2° du Trésor, si la valeur locative établie par l'expertise ne dépasse pas celle indiquée par le redevable;

3° des deux parties intéressées qui en supportent chacune la moitié, si la valeur locative établie par l'expertise se situe entre celle indiquée par le redevable et celle fixée par le contrôleur en chef.

§ 6. Les experts doivent rendre leur décision dans les trente jours à compter de la date de la signification faite conformément au § 2.

En cas de désaccord entre les experts, le tiers-arbitre désigné rend sa décision dans les soixante jours à compter de la même date.

Art. 20

Le Ministre des Finances détermine les modalités de perception et de recouvrement de la taxe de patente.

Art. 21

§ 1er. Pendant tout le temps que le débit est accessible aux consommateurs, les personnes désignées à l'article 23 peuvent visiter, sans assistance, toutes les parties de l'établissement, y compris les dépendances où les consommateurs ont accès, que ces locaux aient été ou n'aient pas été déclarés affectés au débit.

§ 2. La visite des parties de l'établissement non accessibles aux consommateurs, la visite de l'habitation y attenante, ainsi que la visite de tout immeuble où l'exploitation d'un débit de boissons spiritueuses est soupçonnée, sont subordonnées à l'autorisation du juge au tribunal de police. Elles doivent être effectuées par deux agents au moins et ne peuvent avoir lieu qu'entre 5 et 21 heures.

§ 3. Gedurende de visitaties bedoeld in de §§ 1 en 2 van dit artikel, mogen de in artikel 23 genoemde personen :

1° kosteloos monsters nemen van de voorhanden drank; de exploitant moet op verzoek ook kosteloos de recipiënten leveren voor het bergen van die monsters;

2° ter plaatse inzage nemen van de facturen, boeken en ande geschriften betreffende de drankgelegenheid.

Art. 22

Op de overtredingen van deze wet zijn de wets- en verordeningsbepalingen inzake douane en accijnzen van toepassing, inzonderheid de bepalingen betreffende het opstellen en het viseren van de processen-verbaal, het afgeven van het afschrift daarvan, de bewijskracht van die akten, de wijze van vervolging, de aansprakelijkheid, de medeplichtigheid, de poging tot omkoping en het recht van transactie.

Art. 23

Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van de gerechtelijke politie, zijn de ambtenaren van de administratie der douane en accijnzen, alsmede de leden van de rijks-wacht en van de gemeentelijke politie bevoegd om, alleen, alle overtredingen van deze wet op te sporen en vast te stellen.

Art. 24

Wordt gestraft met een boete van honderd frank tot vierduizend frank hij die sterke drank verkoopt, aanbiedt of verstrekt in overtreding met de bepalingen van artikel 13.

Bovendien kan de rechter een verbod uitspreken om gedurende ten hoogste drie jaar dranken te verkopen of te verstrekken. Iedere inbreuk op dat verbod wordt bestraft door oplegging van de bij artikel 10, eerste lid, 2°, van de besluit-wet van 14 november 1939 betreffende de beteugeling van de dronkenschap opgesomde straffen.

Art. 25

§ 1. Elke handeling, elk verzuim of elke praktijk, die tot gevolg of tot doel heeft het bij deze wet bepaalde vergunningsrecht geheel of gedeeltelijk te ontduiken, wordt gestraft met een geldboete van tweemaal het verschuldigde recht, onverminderd de betaling van dat recht.

§ 2. Dit artikel is inzonderheid van toepassing op de overtredingen van het bepaalde in de artikelen 2, § 1 en 8, 1°, alsmede de niet-betaling of de niet-tijdige betaling van het vergunningsrecht.

§ 3. In geval van herhaling, wordt de in § 1 bepaalde geldboete verdubbeld en wordt de overtreder bovendien gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een maand.

Art. 26

§ 1. Met een geldboete van vijfduizend frank tot vijfentwintigduizend frank wordt gestraft :

1° elke overtreding van deze wet die niet strafbaar is gesteld in de artikelen 24 en 25;

§ 3. Au cours des visites visées aux §§ 1er et 2 du présent article les personnes désignées à l'article 23 peuvent :

1° prélever gratuitement des échantillons des boissons détenues, l'exploitant étant tenu s'il en est requis de fournir gratuitement les récipients destinés à contenir ces échantillons;

2° se faire communiquer, sans déplacement, les factures, livres et autres écritures au débit.

Art. 22

Sont rendues applicables aux infractions à la présente loi, les dispositions des lois et règlements sur les douanes et accises concernant notamment la rédaction et le visa des procès-verbaux, la remise de la copie de ceux-ci, la foi due à ces actes, le mode de poursuites, la responsabilité, la complicité, la tentative de corruption et le droit de transiger.

Art. 23

Sans préjudice des attributions des officiers de la police judiciaire, les agents de l'administration des douanes et accises ainsi que les membres de la gendarmerie et de la police communale sont qualifiés pour rechercher et constater seuls toutes les infractions à la présente loi.

Art. 24

Est punie d'une amende de cent francs à quatre mille francs toute personne qui vend, offre ou sert des boissons spiritueuses en infraction aux dispositions de l'article 13.

Le juge peut prononcer en outre la condamnation à l'interdiction de vendre ou de débiter des boissons pendant trois ans au plus. Chaque infraction à cette interdiction est punie des peines prévues à l'article 10, alinéa 1er, 2°, de l'arrêté-loi du 14 novembre 1939 relatif à la répression de l'ivresse.

Art. 25

§ 1er. Tout acte, omission ou manœuvre ayant pour résultat ou pour but d'éluder totalement ou partiellement la taxe de patente fixée par la présente loi est puni d'une amende égale au double de la taxe en jeu, sans préjudice du paiement de cette taxe.

§ 2. Tombe notamment sous l'application du présent article toute infraction aux dispositions des articles 2, § 1er, et 8, 1°, ainsi que le non-paiement ou le paiement tardif de la taxe de patente.

§ 3. En cas de récidive, l'amende prévue au § 1er est portée au double et le contrevenant est puni en outre d'un emprisonnement de huit jours à un mois.

Art. 26

§ 1er. Sont punis d'une amende de cinq mille à vingt-cinq mille francs :

1° toute infraction à la présente loi non punie aux articles 24 et 25;

2° elke overtreding van de besluiten genomen ter uitvoering van deze wet;

3° elke weigering van visitatie of elk ander feit dat ertoe strekt de in artikel 21 bedoelde visitaties te verhinderen of te belemmeren;

4° elke handeling van de houder van de drankgelegenheid, van zijn orgaan, van zijn lasthebber of van zijn aangestelde, die ertoe strekt de opsporing of de vaststelling van de overtredingen te verhinderen of te belemmeren;

5° elke handeling door een derde met het in 4° bedoelde oogmerk verricht.

§ 2. In elk geval van herhaling wordt de in § 1 bedoelde geldboete verdubbeld.

Art. 27

§ 1. In geval van overtreding van artikel 5, wordt de sluiting van de drankgelegenheid uitgesproken; zij geldt niet langer wanneer het voorwerp van de overtreding is verwijderd.

§ 2. In geval van overtreding van artikel 10 of van de besluiten genomen ter uitvoering van dat artikel, wordt de sluiting van de drankgelegenheid uitgesproken tot voldaan is aan de eisen die door of krachtens die bepalingen zijn gesteld.

§ 3. In geval van overtreding van artikel 11, § 1, 1°, wordt de sluiting van de drankgelegenheid uitgesproken tot na betaling van het vergunningsrecht en van de geldboeten.

§ 4. In geval van overtreding van artikel 11, § 1, 2° tot 9°, en bij overtreding bestraft door de artikelen 24, tweede lid, en 26, § 1, 3° en 4°, wordt de sluiting van de drankgelegenheid uitgesproken.

§ 5. In geval van overtreding van artikel 12, wordt de sluiting van de drankgelegenheid uitgesproken; zij geldt niet langer wanneer de uitgesloten personen niet meer aan de exploitatie van de drankgelegenheid deelnemen.

Art. 28

De sterke drank die het voorwerp is van de overtredingen bedoeld in de artikelen 2, §§ 1, 8 en 9, wordt in beslag genomen en verbeurd verklaard, ook wanneer hij geen eigendom is van de overtreders.

Art. 29

Alle bepalingen van Boek I van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn van toepassing op de strafbepalingen van deze wet.

Art. 30

De veroordeling met uitstel en de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, ingevoerd bij de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, zijn slechts van toepassing op de in deze wet bepaalde straffen die geen enkel fiscaal karakter hebben.

2° toute infraction aux arrêtés pris pour l'exécution de la présente loi;

3° tout refus de visite ou autre fait tendant à empêcher ou entraver les visites prévues à l'article 21;

4° tout acte du débitant, de son organe, de son mandataire ou de son préposé tendant à empêcher ou à entraver la recherche ou la constatation des infractions;

5° tout acte d'un tiers tendant aux fins visées au 4°.

§ 2. En cas de récidive, l'amende prévue au § 1er est portée au double.

Art. 27

§ 1er. En cas d'infraction à l'article 5, la fermeture du débit est prononcée; elle cesse ses effets lorsque l'objet du délit a été enlevé.

§ 2. En cas d'infraction à l'article 10 ou aux arrêtés pris pour l'exécution de cet article, la fermeture du débit est prononcée jusqu'au moment où les conditions prescrites par ces dispositions ou en vertu de celles-ci sont réalisées.

§ 3. En cas d'infraction à l'article 11, § 1er, 1°, la fermeture du débit est prononcée jusqu'après paiement de la taxe de patente et des amendes.

§ 4. En cas d'infraction à l'article 11, § 1er, 2° à 9°, et en cas d'infraction punie par les articles 24, alinéa 2, et 26, § 1er, 3° et 4°, la fermeture du débit est prononcée.

§ 5. En cas d'infraction à l'article 12, la fermeture du débit est prononcée; elle cesse ses effets lorsque les personnes exclues ne participent plus à l'exploitation du débit.

Art. 28

Les boissons spiritueuses objet des infractions visées aux articles 2, §§ 1er, 8 et 9, sont saisies et confisquées, même si elles ne sont pas la propriété des contrevenants.

Art. 29

Le Livre Ier du Code pénal, y compris le chapitre VII et l'article 85, est applicable aux dispositions pénales de la présente loi.

Art. 30

La condamnation avec sursis et la suspension du prononcé de la condamnation, établies par la loi du 29 juin 1964 concernant la suspension, le sursis et la probation, ne sont applicables aux peines prévues par la présente loi que lorsqu'elles sont dépourvues de tout caractère fiscal.

Art. 31

De artikelen 313 tot 319 van de algemene wet inzake douane en accijnzen betreffende de invordering, het voorrecht en de wettelijke hypotheek zijn van toepassing.

Art. 32

Artikel 27 van de wetsebepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken, gecoördineerd op 3 april 1953, gewijzigd bij de wet van 6 juli 1967, is niet van toepassing op de houders van een drankgelegenheid waar sterke drank voor gebruik ter plaatse wordt verstrekt.

Art. 33

De wet van 29 augustus 1919 op het regime van de alcohol wordt opgeheven.

SLOTBEPALING

Art. 34

De Koning kan de tekst van de op 3 april 1953 gecoördineerde wetsebepalingen inzake de slijterijen van gegiste dranken wijzigen om ze in overeenstemming te brengen met de terminologie die in deze wet wordt gebruikt; de in de voornoemde gecoördineerde bepalingen aan te brengen wijzigingen mogen vervanging van artikelen inhouden.

Gegeven te Brussel, 18 februari 1983.

BOUDEWIJN

VAN KONINGSWEGE :

De Minister van Justitie,

J. GOL

De Minister van Financiën,

W. DE CLERCQ

Art. 31

Les articles 313 à 319 de la loi générale sur les douanes et accises concernant le recouvrement, le privilège et l'hypothèque légale sont applicables.

Art. 32

L'article 27 des dispositions légales concernant les débits de boissons fermentées, coordonnées le 3 avril 1953, modifié par la loi du 6 juillet 1967, n'est pas applicable aux débitants de boissons spiritueuses à consommer sur place.

Art. 33

La loi du 29 août 1919 sur le régime de l'alcool est abrogée.

DISPOSITION FINALE

Art. 34

Le Roi est autorisé à modifier le texte des dispositions légales concernant des débits de boissons fermentées, coordonnées le 3 avril 1953, pour le mettre en concordance avec la terminologie utilisée dans la présente loi; les modifications à apporter aux dispositions coordonnées précitées peuvent comporter le remplacement d'articles.

Donné à Bruxelles, le 18 février 1983.

BAUDOUIN

PAR LE ROI :

Le Ministre de la Justice,

J. GOL

Le Ministre des Finances,

W. DE CLERCQ